

NOE Levelek

A család minden tagja számára

181-182.

Nagycsalád

Télifák

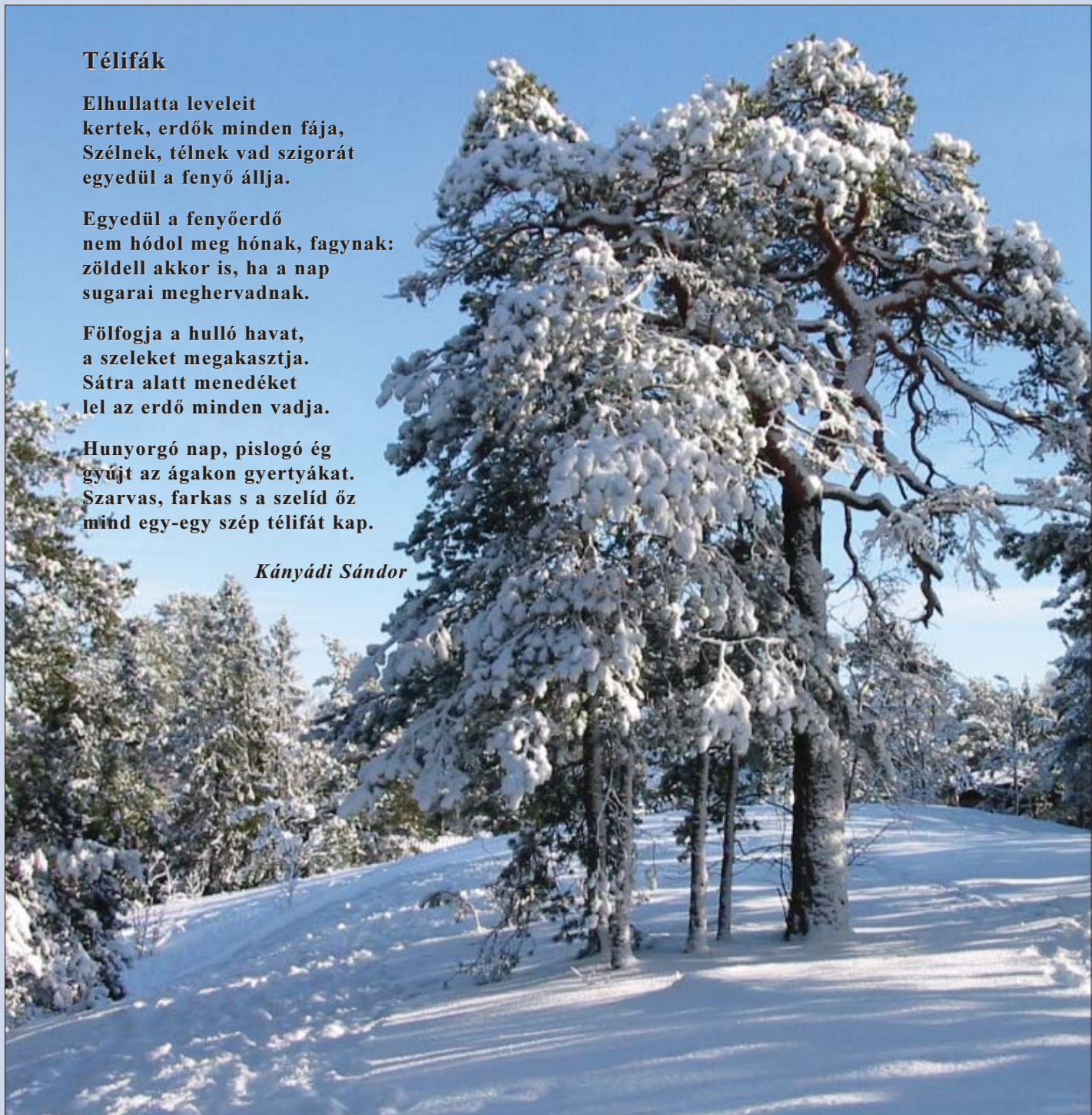
**Elhullatta leveleit
kertek, erdők minden fája,
Szélnek, télnek vad szigorát
egyedül a fenyő állja.**

**Egyedül a fenyőerdő
nem hódol meg hónapok, fagynak:
zöldell akkor is, ha a nap
sugarai meghervadnak.**

**Fölfogja a hulló havat,
a szeleket megakasztja.
Sátra alatt menedéket
lel az erdő minden vadja.**

**Hunyorgó nap, pislogó ég
gyújt az ágakon gyertyákat.
Szarvas, farkas s a szelíd őz
mind egy-egy szép télifát kap.**

Kányádi Sándor

A 189-es, ingyenesen hívható információs számon tájékozódhattok szocpollal, gázártámogatással, közigazgatási ügyekkel kapcsolatban.

Vezető testületeink munkájából	3
2007. évi programterv	4
Az apák helye	5
A Régiós Bizottság beszámolója	5
A közhasznúságról	6
Miért váljunk közhasznú szervezetté?	7
Önkormányzati választások 2006	7
Helyi szervezeteink életéből	
„Mosolyvirág” Nagycsaládosok Debreceni Egyesülete	8
A Vasúttörténeti Parkban és Egerben jártak az inárcsi nagycsaládosok	8
Érdekvédelem	
„Csapataink harcban állnak”	9
Felhívás	9
Békák a mocsárból	10
Otthonteremtés – Fogyasztóvédelem	10
Tv-műsor figyelés	11
20 éve a családok szolgálatában	
Mégis itt vagyunk	12
Meghívó	12
Felhívás – házaspároknak	13
„A NOE nélkül nem történt volna...”	13
Fiataloknak	
Autómentes nap – Mobilitás hét 2006	14
Adai emlékek	14
Gyermeknevelde	15
Tíz gyerekkel a 10 éves Kolping Hotelben	16
Az én történetem	17
Anyá, mesélj!	18
Gyerekeknek	
Bimbambó	19
Tulipáncica	19
A meggagzdagodott gazdagember	22
Karácsonyi készülődés	
Adok-Kapok-Napok	22
Felelősek vagyunk	23
Karácsonyi készülődés	23
A visszaeső	24
Gyerekszáj	25
Segíts magadon...	26
Legfrissebb kedvezményeink	26
Hirdetéseink	27
Legjobb ajándék	28
Örömhír	28

Felelős szerkesztő: Dr. Szabó Endre elnök
Főszerkesztő: Márki László
Tipográfia:
Corvinus Kiadó – Csupor Dániel (daniel.csupor@gmail.com)
Grafika: Csurgó Erzsébet és Oszvári Imre
Kiadja a NAGYCSALÁDOSOK ORSZÁGOS
EGYESÜLETE
Felelős kiadó: Török Ádám főtítkár
☒ 1056 Budapest, Március 15. tér 8.
Tel., fax: 317-4909, 317-4563, 266-7771
NKÖM nyilvt.szám: 2.2/6811/2000
Honlap: www.noe.hu
E-mail: noe@noe.hu
Félfogadás: szerda 10-16, péntek: 10-13.30,
Ebédszünet: 12.00-12.30
A NOE számlaszáma: 11705008-20109369,
adószáma: 19024471-1-41
A „Családjainkért” Alapítvány
számlaszáma: 11705008-20427799, adószáma: 18011971-1-41
Mindkét számlát a Budapest V. kerületi OTP vezeti.
Nyomda: Royal Press Hungary Kft.

**A Titkárságon a félfogadás
december 18-ától január elejéig szünetel.**

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.
A hirdetések tartalmáért felelősséget nem vállalunk!
A NOE Levelek 183. számának lapzártája: 2007. január 10.

Vezető testületeink munkájából

Az október sem hozott pihenést az elnökség életében.

Megalakítottuk a *Civil Összefogást* több országos érdekképviselettel (kamarrákkal, szakszervezettel és más országos civil szervezetekkel) az érdemi érdekegyeztetés újraindítása, működtetése érdekében, összekötője *Szombathy Márta*. Ezeknek a társadalmi szervezeteknek a demonstrációit is támogattuk. A diákság gyűlésén beszédet mondott *Ráczné Balogh Sarolta* és *Cser Károlyné*, a peda-

gógusokén és az egészségügyben dolgozókén *Szabó Endre*.

Mint a médiákban láthattatok, mezei, se száma a sajtómegjelenésünknek. Így tudjuk biztosítani érdekeink és értékeink publicitását.

Számos szakmai jellegű konferencián, egyéb tanácskozáson, parlamenti bizottsági ülésen vettünk részt, sok kiló előterjesztést, koncepciót, tervet véleményeztünk, akivel lehetett, tárgyalásokat is folytattunk. E munkákban a szokásos csapat (*Cser Károlyné, Dombai Lászlóné, Kormosné Debreceni Zsuzsa, Morvayné Bajai Zsuzsanna, Szombathy Márta*) mellett alaposan kivette a részét *Szabó Endre* és *Győry Attila* is, és *Ifkó M. Judit* is képviselte megfigyelőként a NOE-t egy konferencián. Ugyanakkor a szokásosnál is kevesebb reményünk van arra, hogy megalapozott észrevételeink, javaslataink meghallgatásra találjanak. Mindenesetre az érdekvédő munkára több elnökségi tag-

Sólyom László köztársasági elnök úr *Róma – Vatikán – Verona* útján elnöki meghívottként a NOE részéről *Cser Károlyné* vehetett részt november 5–8. között.

Az eltávozott *Rábai Zita* helyett régi-új munkatársunk a titkárságon *Rónai Viktória*. A titkárság vezetője *Egyed Éva* lett.

Morvayné Bajai Zsuzsanna
és *Szabó Endre*

Az elmúlt időszakban a NOE elnöksége több, az Egyesület életében fontos szerepet betöltő kérdésben hozott határozatot.

Az október 4-i elnökségi ülésen döntés született arról, hogy a honlapot 2007. februárjáig megújítjuk. A munkálatok irányításával tagtársunkat, *Füzi Pétert* bízta meg az elnökség, aki szívesen vállalta a feladatot, és ismertette a megjelentekkel az új honlapra vonatkozó elvi és gyakorlati elképzeléseit.

Fontos, eddig megoldatlan kérdés volt a tagegyesületi tagcsaládok tagkártyájának ügye. Az elnökség ezen az ülésen határozatot hozott, hogy 2007. évtől a NOE tagegyesületeinek tagjai is ugyanazt a műanyag tagkártyát kapják, mint amit az egyéni tagok.

Az októberi elnökségi ülésen elnökhelyettesünk, *Vári Ferenc* felhatalmazást kapott, hogy a NOE nevében együttműködési megállapodást kössön a *Generali Providencia Egészség Pénztárral*, melynek tárgya egy ajánlattétel a NOE tagok számára, amit a tagdíjcskekkel együtt postázunk legkésőbb november 30-án.

A jelenlegi politikai, gazdasági helyzetben nagy jelentősége volt az elnökség döntésének, miszerint az egyesület összefog több más civil szervezettel, hogy együttesen lépjenek fel a civileket semmi be nem vevő kormányzati politika ellen, és felhívják a figyelmet az érdekegyeztetés teljes

hiányára, és megpróbálják kivédeni az ésszerűtlen, családokat megnyomorító kormányzati intézkedések életbe léptetését.

November 8-i ülésén az elnökség elfogadta a 2007-es programtervet, aminek azért is van nagy jelentősége, mert 2007-ben ünnepli az egyesület fennállásának 20. évfordulóját.

A testület állást foglalt amellel, hogy a NOE elutasítja az együttműködést a MÁV Biztosító Rt-vel.

Beszámoló az október 28-i választmányi ülésről:

A választmányi ülésen az elnökség beszámolt a nyári ülés óta végezett munkájáról. Dr. *Szabó Endre* elnök röviden tájékoztatta a megjelenteket az ősz három jelentős eseményéről: a szeptemberi demonstrációról, dr. *Sólyom László* köztársasági elnök úr látogatásáról valamint a szeptember 30-i őszi találkozóról.

Szombathy Márta röviden felvázolta az alakuló *Civil Összefogást*, felhívta a fi-

gyelmet, hogy nagy súlyú szakmai szervezetek kívánnak csatlakozni a NOE-hoz annak érdekében, hogy a kormányzat meghallja a civilek szavát, figyelembe vegye javaslataikat a törvényhozás során.

Morvayné Bajai Zsuzsanna az érdekvédelmi munkáról számolt be: sajnos nagyon későn jutnak el a törvénytervezetek anyagi a civil szféra szereplőihöz, gyakran 24 óra alatt kell érdemben véleményezni több száz oldalas szakmai anyagokat, ami emberfeletti erőfeszítést kíván az érdekvédelemben dolgozó szakértőktől. A NOE visszautasítja azokat a vádakokat, hogy pártok érveit hangoztatja: a helyzet ennek pont az ellenkezője: a NOE munkatársai által készített szakértői anyagokat építik be a pártok saját programjukba, és ezt az egyesület nem tudja befolyásolni.

Volt elnökhelyettesünk, *Cser Károlyné* tájékoztatást adott a *HÖÖK* tüntetéséről, ahol egyik tagtársunkkal együtt felszólalásra kérték fel. Felhívta a figyelmet arra, hogy nagyon elővigyázatosnak kell lenni minden NOE vezetőnek, mert egyre erősödnek azok a politikai hangok, amik a generációkat akarják egymás ellen kijátszani, és ez végzetes következményekkel járhat.

Fontos, régóta húzódozó kérdés végére tett pontot a választmány: a *Fegyelmi és Etikai Bizottság* két megüresedett helyére a testület megválasztotta *Szilágyiné Bella Margitot*, az *Orosházi Nagycsaládos Egyesület* elnökét és *dr. Bibó Irént*, a jogsegélyszolgálatban évek óta ténykedő ügyvédet.

Titkárságunk munkatársa, *Latorcai Krisztina* tájékoztatta az ülést, hogy hiányoznak bizonyos szigorú számadású iratok. Eltűntek régebbi dolgozók teljes személyi anyagai, pénztári bevételi könyvek is. A Titkárság és a vezetőség megtesz mindent, hogy a helyzetet tisztázza, és az iratokat visszaszerezze.

Szabó Endre kért mindenkit, hogy ha bármilyen ötlete, javaslata van a *20 éves évforduló* megünneplésével kapcsolatban, az jelezze.

Szita Brigitta titkársági dolgozó felhívta a figyelmet a *tagrevízió* fontosságára: a naprakész, jó tagnyilvántartás elengedhetetlen feltétele a színvonalas ügyintézésnek. Kéri a tagszervezeteket,

hogy ne mulasszák el visszajuttatni az adatfrissítő lapokat a Titkárságra.

Rónai Viktória, pályázati referens kérte a szervezetek vezetőit, hogy tegyenek lépéseket a *közhasznúvá válás* felé, hiszen rengeteg pályázat esetében ez elengedhetetlen követelmény.

Az ülést *dr. Szabó Endre* elnök zárta le, aki elmondta, hogy az idei NOE-s karácsonyt a *XVIII. kerületi Szent Lőrinc* tagegyesület tartja, a jövő évi *őszi találkozó* megszervezését pedig a *Keszthelyi Egyesület* vállalta.

2007. évi programterv

2007	Elnökségi ülés	Választmányi ülés	20 éves rendezvények	Egyéb nagyrendezvények
Január	3.	27.	10. A Házasság Világnapja, a NOE születésnapj rendezvénysorozatának nyitó ünnepsége Pécsen	
Február	7.	24.		
Március	7.	24.		
Április	4.			14. Ünnepi Közgyűlés
Május	2.			19. Otthon Segítünk Alapítvány országos találkozója
Június	6.	23.		2. Családi nap a régiókban
Július	4.			
Augusztus	szünet			
Szeptember	5.	22.		15. Őszi találkozó Keszthelyen
Október	3.		24. Alapítók találkozója 28. Születésnapj záróünnepség	
November	7.	17.		
December	5.			15. NOE Karácsony Hernádon

Május 15. Nemzetközi Családnapi, július 11. Népesedés világnapja, szeptember 20. gyermekek Világnapja, szeptember 30. Népmese Napja

Az apák helye

2006. október 3-4-én részt vettem Helsinkiben „Az apaszerep megváltozása a családokban” című konferencián. A konferenciát részben az Európai Unió finanszírozta.

Akik régebb óta ismernek, azok tudják, hogy régi „bogaram” a külön a fiúkkal való foglalkozás, vagyis a férfias nevelés és a férfias eszmények tudatosítása. Ezek az értékek véleményem szerint „hiánycikkek” társadalmunkban. Eképpen lelkesedéssel készültem a konferenciára, hiszen ezen a téren a családokkal sok jót lehet tenni.

Annál nagyobb volt a csalódásom az ott, és általában a Nyugat-Európában uralkodó nézet ismételt megismerése kapcsán. Ugyebár a konferencia címében szerepelt a család szó, de az előadásokban elvélve foglalkoztak a családdal. Annál több szó esett az apaszerepre való felkészítésről,

valamint a párkapcsolaton belüli szerepmegosztásról, az elvált apák helyzetéről, az apa-gyerek kapcsolatról stb. E témák önmagukban értékesek, de a nagyon nagy baj az, hogy az apákat csupán az egyik rétegnek tekintik (akárcsak az anyákat vagy a gyerekeket). Nem fogják fel, hogy az apának (anyának, a gyerekeknek) elsősorban a családban van a helye, és az apaság családi szerepként teljesebb ki! Szerintük tehát nem a családot, hanem az apákat (vagy a nőket vagy a gyerekeket) kell elsősorban támogatni! Észbontó, nem

tudom mi lesz ebből. Az ausztriai Burgenlandban levő Kismartonban (Eisenstadt) például a gyerekek 30%-a nem

osztrák. És nem horvát vagy magyar (ezek a nemzetiségek élnek ott többszáz éve), hanem török. Mert nem szaporodnak a helyiek.

Mondhatnánk, hogy az ő bajuk. De nem, a liberális családfelfogás vészes gyorsasággal itthon is terjed annak ellenére, hogy a felmérések szerint Magyarországon a társadalom még mindig igen-csak családbarát, azt tekintik még mindig boldog embernek, akinek családja és gyerekei vannak. A nyugati társadalmak többségében ez már nincs így. Higgyétek el, jó volt zaklatott közéletű országunkba visszautazni!

Ezeket azért írtam le, hogy érezzétek: NOE-s tevékenységekkel „fáklyák” vagytok. Ahogyan nagycsaládban éltek, és amit NOE-s közösségekkel tesztetek, az erősíti a társadalomban a családbarát képet, ami jövőnk egyik záloga lehet.

Szabó Endre

A Régiós Bizottság beszámolója

Nagy szeretettel köszöntelek Benneteket! A tavaszi közgyűlést követően az új elnökség egyik első tette volt, hogy a régiókban megkezdett munkát és a régiókkal s rajtuk keresztül a tagsággal történő kapcsolattartás ügyét külön bizottságra bízta.

Számomra nagy megtiszteltetés, hogy ebben a munkában sokan számítanak rám, s remélem, a meginduló szakmai és közösségépítő programokon keresztül az együttműködő munkatársakkal szolgálni tudjuk Egyesületünk egységét és fejlődését.

A régiós ügy nem tegnap kezdődött, hanem jó öt évvel ezelőtt, s az egész kezdeményezés alapja az volt, hogy a NOE társadalmi munkában dolgozó elnöksége, vezetősége egyszerűen fizikailag képtelen személyes kapcsolatot tartani a 160-nál több egyesület és közel kétszáz csoport vezetőivel, és ezt nem is lehet elvárni tőlük.

Ma hat régióközpontunk van: Fehérváron, Győrött, Inárcson, Orosházán,

Pécsen és Püspökladányban. A mai napig kialakult helyzetük természetesen tükrözi az elmúlt évek folyamatait, ami az egyes szervezetekben és embereken lezajlott, s ennek megfelelően igen heterogén képet láthatunk. Előttünk állnak az egyéni elkötelezettség és közösségépítés szép példái, másutt a civil kapcsolatok kezelését és a forrásteremtés fortélyos megoldásait csodálhatjuk, megint másutt az adományozás professzionális és egyúttal közösségépítő lehetőségei emelkednek ki, s mindenütt remek vezetői és családi találkozóik egész sora. Sajnos hibák következményeivel is számolnunk kell, akár kommunikációs téren az egymás megbecsülésének kifejezése terén, akár például pályázatokkal kapcsolatos ügyetlenségekben.

Mindezek mögött nagyon sok önkéntes munkát kell látnunk, elkötelezett embereket, hiszen ha a NOE támogatja is anyagiilag a régióközpontokat, az lényegében csak szerény költségtérítés, illetve a személyi feltételekhez való hozzájárulás.

Ez egyrészt jó, másrészt kevésbé jó hír. Jó azért, mert így nyilvánvaló, hogy nem egy anyagiakra és pusztán (könnyen manipulálható) érdekekre épített struktúra tart bennünket össze, hanem értékek iránti elkötelezettség. És persze annyiban kellemetlen a hír, hogy ehhez a munkához

igenis szükségünk lenne további forrásokra, hogy jobban meg tudjuk oldani a kapcsolattartást (utazás, telefon stb.), hogy legyenek helyben is stabil, elérhető és ügyintézésre szinte bármikor képes munkatársaink, hogy legyen miből kifizetnünk az adományszállítást, a nagy találkozót, a vezetőképzőket.

A fentiekből következik az elvégzendő munkánk is: munkatársaink, vezetőink megbecsülése, kímélése és képzése, a közösség és egység építése, másrészt a lehetőségek javítása, a megfelelő források előteremtése, együtt, ahogy lehet.

A sokféleségünket fontos, hogy előnyként tudjuk megélni, ezért közös értékeinket újra és újra át kell beszélni, alapvető dolgokban egyetértésre kell jutnunk. Melyek ezek a kérdések?

A NOE struktúrájára vonatkozóan: a helyi egyesületeknek van-e országos szervezetük, vagy a NOE-nak vannak egyesületei, de az utóbbi esetben hogyan irányítsa őket, ha azok gazdaságilag és jogilag függetlenek? – mindez amellet, hogy igen nagy számú közvetlen egyéni tagságunk van, és országos vezetőink, országos szinten aktív tagjaink jelentős része is közülük kerül ki.

Értékekre vonatkozóan: miben látjuk

a család, különösen a nagycsalád értékeit? Minden tagcsalád egyformán értékes-e számunkra, azok is, akiket csak adományosztáskor látunk? – nagyon sokféle válasz és gyakorlat létezik ezekre országszerte.

Érdekvédelem kapcsán: jó-e az a fel fogás, hogy az érdekvédelem az országos egyesület dolga, mi sok helyütt jól elvagyunk a Mikulás-ünnepséggel meg az adományosztással? Miért érdemes a helyi civil életben aktívan részt venni, van-e esélyünk egyáltalán? – ha itt igent válaszol valaki, máris szembesül azzal, hogy szakmai kompetenciákra lesz szüksége.

A közösségépítést illetően: hogyan építsünk közösséget, szervezetet, ha ütemesen csökken az országban a nagycsaládok száma, sőt a családoké is, a szingli életforma terjed, a kényelmesség és az azonnal elérhető eredmények tömegeket motiválnak? – ezzel valójában megint az értékrendünkönél vagyunk. És természetesen folytathatnánk a kérdéssort.

A régiós bizottság egy nyári alakuló ülés után az érdemi munkát egy dobogókői vezetői tréningen kezdte meg szeptemberben, ahol előadások és beszélgetések keretében felidéztek a NOE történetének kezdeteit, az eddigi fejlődés útját, áttekintettük hihetetlenül szerteágazó tevékenységünket, s volt szó az aktuális érdekvédelmi helyzetről, hogy sajnos, ma a politikában nincs napirenden sem a családügy, sem a demográfia. Összefoglaltuk – egyelőre a magunk számára vezérfonalként – működésünk kívánatos alapvonásait:

- helyezzünk nagy hangsúlyt a személyes kapcsolatokra,
- a szervezetben végzett munka legyen családbarát (ne menjen a saját családjunk rovására),
- legyünk hitelesek (szakmailag és életvitelünkben is),
- maradjunk egységben: sokszínűségünket társadalmi, szociális, párt-szimpatia, felekezeti stb. téren értéknek tekintjük, tudjuk, hogy kölcsönö-

- sen egymásra vagyunk utalva,
- a felettes szervezet ne zaklassa, hanem támogassa a "kisebbit", hogy az minél több feladatot önmaga meg tudjon oldani,
- belső életünk legyen demokratikus, együttműködő, békés,
- törekedjünk az egyszerűsége.

S hamarosan folytatjuk a munkát: Gárdonyiban mintegy harmincan leszünk együtt, hogy egyrészt a civil-önkormányzati együttműködésekéről tanuljunk, másrészt megbeszéljük életünk aktuális kérdéseit (néhányat a fentiek közül is), s hogy ápoljuk hagyományainkat, a 20 éves NOE szellemi örökségét.

Dabóczi Ferenc
a régiós bizottság elnöke

A közhasznúságról

Tisztelt Egyesületek!

A legutóbbi választmányin is, a legutóbbi elnökségin is nyomatékosan mondtam, hogy „vagy pályázunk, vagy megdöglünk” (bocs, de így rövid és érthető). A pályázatok többsége pedig közhasznú szervezetek számára kerül kiírásra.

Jelenleg a NOE 163 tagegyesülete közül körülbelül 50 közhasznú és 4 kiemelten közhasznú.

A még nem közhasznú 109 Egyesületet kérjük (javasoljuk, segítjük), hogy induljon el a közhasznúsággá válás (rögös) útján, az újonnan alakuló egyesületek vezetőinek külön felhívjuk a figyelmét, hogy lehetőség szerint rögtön alakuláskor szerezzék meg a közhasznú fokozatot. A közhasznú jogállás megszerzésének feltételei az 1997. évi CLVI. közhasznúsági törvény II. fejezetében találhatók.

Adományozásnál a szervezet (egyesület) közhasznúsága az adományozó (magánszemély vagy cég) számára is igen előnyös, mert adókedvezményt és/vagy költségként való elszámolhatóságot érvényesíthet anyagi-, ill. tárgyi adományai után.

A közhasznúsági fokozat megszerzése iránti kérelmet az egyesület székhelye szerint illetékes városi, ill. megyei bíróságnál, Budapesten a Fővárosi Bíróságnál lehet kérelmezni.

A közhasznúság legfőképpen szigorúbb számadási kötelezettséggel, évente egy közhasznúsági jelentés összeállításával és annak közzétételével jár. A közhasznúsági törvény. III. fejezete kifejti a közhasznú szervezet működésére és gazdálkodására vonatkozó szabályokat.

„Hogyan csináljuk” kérdéssel lehet fordulni jogászhoz (de az pénzbe kerülhet, és nem feltétele a beadványhoz szük-

séges iratok elkészítésének). Kérhetek segítséget egy másik, már közhasznúvá vált egyesülettől (ld. Farnady Judit írását) és/vagy Rónai Viktóriától a Titkárságon (70/612-1237).

Lépésről lépésre leírjuk, elmondjuk, megküldjük postán, e-mailben, faxon, hogy mit kell tennie egy már működő civil szervezetnek (Egyesületnek), hogy közhasznúvá váljék.

Tegyétek, mert létfontosságú már most is, de a jövőben még inkább. Ismétlem: vagy pályázunk, vagy megdöglünk.

Tagtársi és főtítkári üdvözléssel:

Török Ádám

Miért váljunk közhasznú szervezetté?

Kedves Egyesületvezetők!

Bizonyára valamennyien tudjátok, hogy az egyesületek működhetnek közhasznú, kiemelkedően közhasznú vagy nem közhasznú minősítéssel. A közhasznúság az egyesületeknél is ugyanazt a követelményt jelenti, mint az alapítványoknál (politikaszemlegesség, nyilvánosság, szigorúbb adminisztráció stb.) Fontos: ha az egyesület közhasznú, a céljaihoz illeszkedő, másodlagos gazdasági tevékenység nem veszélyeztetheti az egyesület cél szerinti tevékenységét!

A mai civil környezetben mindenképpen jó, ha a szervezetek közhasznú minősítéssel rendelkeznek. Ez több okból is fontos lehet. A pályázati kiírások többsége ma már úgy szól, hogy arra csak közhasznú szervezetek pályázhatnak. Ez részben igaz az egyik legnagyobb Ma-

gyarországon elérhető pénzalapra, a Nemzeti Civil Alapra (NCA) is. Szakmai kollégiumokhoz csak közhasznú minősítéssel rendelkező szervezetek nyújthatnak be pályázatot! A regionális kollégiumokhoz minden szervezet pályázhat, elsősorban működési támogatásra. Sajnos a NOE szervezeteinél továbbra is nagyon alacsony aktivitás mutatkozik e téren, melyen mindenképpen javítanunk kell!

További fontos érv, amely alátámasztja, hogy miért is legyünk közhasznú szervezetek. Ez pedig az állami/önkormányzati feladatátvállalás témaköre.

„A kormányzat civil kapcsolatok fejlesztésének irányelvei (2006-2010) között” c. anyagban nagy hangsúlyt kap a kötelező feladatellátás, valamint a civil-kormányzati együttműködés kérdése. Ezen felül egyre több települési önkormányzat is kihelyezi kötelező vagy nem kötelező, de önként felvállalt feladatait civil szervezetekhez. A feladatátvállalásnak feltétele a közhasznú minősítés, ami garantálja az átlátható működést, mely feltétele a hatékony, minőségi szolgáltatásnak.

Néhány adat érdekességképpen a végére. Magyarországon jelenleg 60 000 szervezet van bejegyezve, melyek közül 23 000 szervezet rendelkezik közhasznú minősítéssel, és ezek közül is csupán 6 000 szervezet vállal át feladatokat az államtól, önkormányzatoktól.

Hogyan legyünk közhasznúak?

A közhasznúságra és az egyesületekre vonatkozó törvények, rendeletek összegyűjtését elvégeztük, ezek megtalálhatók a www.szena.hu honlapon, a régiós iroda címszó alatt. Amennyiben szükségetek van segítségre, tapasztaltok átadására akár a közhasznúsággal, akár a civil-önkormányzati együttműködéssel kapcsolatban, keressetek bennünket elérhetőségeinken, szívesen állunk rendelkezésükre!

Szeretettel, a NOE Közép-Dunántúli Régiós Iroda munkatársai nevében:

Farnady Judit

Önkormányzati választások 2006

Az őszi önkormányzati választásokon egyesületünk jelöltjeként, ill. támogatottjaként 53-an indultak. 4 településen, Orosházán, Pomázon,

Szarvason és Tiszavasváriban listát állítottak helyi szervezeteink. Az egyesület minden jelölt részére egy központilag készült, a NOE-t bemutató szórólapot biztosított. Az egyéni bemutatkozást (igény szerint) ki-kí maga szervezhette, csekély anyagi támogatás mellett.

Eredmények:

Polgármester lett:

Laczy Károly

Inárcs

Képviselők lettek:

Gazdag György

Felsőpakony

Dr. Tóth Gáborné

Pomáz

Csékeyné Bálint Márta Sóskút

Dankó Pál Szarvas

Gombár Györgyné Szarvas

Tóthné Nácsa Irén Tiszavasvári

Vári Ferenc Kondoros

Tudomásunk van arról is, hogy néhány NOE-tag valamely párt színében indulva jutott mandátumhoz. Részükre a NOE nem nyújtott támogatást.

Bízunk abban, hogy minden megválasztott jelöltünk eredményesen képviseli majd családjaink érdekeit a képviselő-testületekben!

Sok sikert kívánunk nekik!

Mosolyvirág Nagycsaládosok Debreceni Egyesülete

Egy nagyon sikeresnek, népszerűnek mondható egyesületi eseményünkről szeretnék minden NOE-tagnak beszámolni! A *Mosolygó Ősz Kulturális Napok* keretében, amelyet második alkalommal rendeztünk meg az idén, hagyományteremtő szándékkal, *Egyszer volt... címmel népmesemondó- és ábrázoló versenyt* hirdettünk. Erre a debreceni és a vonzáskörzetéhez tartozó összes óvoda, általános iskola meghívót kapott.

Izgatottan és szervezeten készültünk a nagy esemény lebonyolítására, amely nagyon népszerűnek bizonyult, hiszen rajzokból több mint 300 érkezett, mese-

mondásra 49 jelentkezőnk volt. A zsűriben helyi, debreceni általános iskolák pedagógusai voltak nagy-nagy segítségünkre. Állandó gyűléseink helyszíné, a Széchenyikerti Református Egyházközség „Mindenkinek Otthona” Közösségi Háza túl kicsinek bizonyult, így Jenei Zoltán tiszteletes úr engedélyével birtokba vettük a templom további termeit is.

2006. október 28-án a rendezvényre érkezőket útbaigazítottuk, a mesemondók sorszámot kaptak, és amíg váraoztak, szomjukat, éhségüket csillapíthatták kis büfénkben. Majd két helyiségben elkezdődött a mesemondó verseny, amely a zsűri értékelése alapján rendkívül színvonalas volt, bizonyítja ezt a sok odaítélt különdíj, oklevél, emléklap. (A népmese-ábrázoló verseny bírálatát időközben a zsűri már elvégezte, a beküldött munkákból kiállítást szerveztünk, amelyet a szünetekben min-

denki kedvére nézegethetett.)

Az ünnepélyes eredményhirdetésre 12 óra után került sor, amelyen öröm volt látni a kipirult, izgatott, kíváncsi arcokat. Senki nem távozott üres kézzel, így az elégedettség tetőfokra hágott. Elhatároztuk, hogy ezt a programunkat mindenképpen megismételjük jövőre is. Aki nem hiszi, járjon utána!

A versenyzők megajándékozásában a következő cégek, intézmények támogattak bennünket: AQUATICUM Mediterrán Élmenyfürdő Debrecen, Vojtina Bábszínház, Apolló Mozi, Cinema City Debrecen, Hangyaboly Játsszóház, FŐNIX Rendezvényszervező Kht., RÉGIÓ Játék Nagykereskedés, Piremon Kft., Tóth Könyvkereskedés.

Szuszikné Medgyesi Zita
egyesületi titkár, programszervező

A Vasúttörténeti Parkban és Egerben jártak az inárcsi nagycsaládosok

A Pest Megyei Önkormányzat nyertes pályázatának köszönhetően Egyesületünk részt vett az őszi találkozón a Vasúttörténeti Parkban, és meglátogatta az Egri Nagycsaládos Egyesületet

Szeptember 30-án ötvenen busszal utaztunk Pestre. A nép csak özönlött, a nagycsaládosok ellepték a parkot, várakozáson felül sokan voltunk. A gyerekek csapatostól megmászta minden megmászható mozdonyt. Megismerkedhettünk „ősrégi” közlekedési eszközökkel, kipróbálhattuk, utazhattunk rajtuk. A csodálatos idő – hétágra sütött a nap – csak növelte a jó hangulatot. A központi színpadon egész nap programok, vetélkedők zajlottak, a különböző szolgáltatások közül kedvükre válogathattak a családok pénztárcájukhoz mérten. Dél tájban sokan már a fűre telepedve várták a hatalmas kondérban főtt finom gulyáslevest.

Október 28-29-ét Egerben és Szilvásváradon töltöttük 53 fővel. Több mint százan jöttünk össze a Bartakovits Béla Megyei Múvelődési Központban, ahol az egri nagycsaládosok nagy szeretettel várták kis csapatunkat. Az egyesület bemutatkozása után a *Tekergő Együttes* szórakoztatott bennünket gyönyörű dalai-val, majd a *Szederinda néptánc együttes*

nagycsaládos fiataljai kaptak viharos tapsot. Az egri nagycsaládos gyerekek *báb-játékkal* készültek a tiszteletünkre, melynek a címe „*Kire ütött ez a gyerek?*” Mindenki nagyokat derült az előadás során, hisz gyerek és felnőtt szembe találta magát azokkal a mondásokkal, történetekkel, amit maga is átélt.

Amíg a Közép-Magyarországi Régió egyesületeinek vezetői ismerkedtek, tapasztalatokat cseréltek, addig a családok megtekintették a Marcipán Múzeumot és a Minaretet.

A Szervita Rendházban elköltött ebéd után adományokat osztottunk szét a családok között, jókat beszélgettünk, ismerkedtünk, majd elindultunk, hogy meghódítsuk az egri várat. A kapunál jó hír fogadott bennünket, mert nem hogy harcolni nem kellett, még belépőt sem kellett fizetnünk. Vígan kapaszkodtunk felfelé, kedves, fiatal idegenvezetőnk tolmácsolásában ismerkedtünk a vár történetével, és meglátogattuk az 56-os kiállítást is. Mindig megrendítő élmény visszacsöppenni a régmúlt időkbe. Estefelé kisvasúttal körbejártuk Eger utcáit, ellátogattunk a Szépasszonyok Völgyébe, kóstoltgattuk Eger híres borait. Vasárnap Szilvásvárad-Szalajka völgy meglepetése volt a fő célunk.

Ekkor már kicsit csepergős volt az idő, így kisvasúttal mentünk fel a tóig, onnan pedig gyalogosan sétáltunk tovább. Megmászta az ősember barlangjához vezető csúszós utat, csodálatos az őszi levélhullást (fantasztikus volt), fényképeztünk. Az előre megrendelt finom ebéd után, a hazafelé vezető úton kidőlték a családok, bóbiskoltunk, azután még egy jót beszélgettünk a búcsúzásig.

Hatalmas élmény volt a három-, négy-, öt-, hatgyerekes családoknak együtt utazni, kirándulni, ismerkedni hazánk nevezetességeivel, a gyerekeknek jókat játszani stb. A közös ebédek is fantasztikusak voltak, hisz egy nagycsalád nem engedheti meg magának, hogy étteremben ebédeljen.

Krizsán Sándorné

„Csapataink harcban állnak”

Mostanában a következő ügyekben kell érdeket védenünk:

– vizitdíj és kórházdíj – még 100 Ft se legyen kiskorú gyermekek, anyasági vagy ápolási ellátáson levők és eltartott nagykorú diákok, valamint idős nyugdíjasok, rokkantak, tartósan betegek és regisztrált munkanélküliek esetében, a dobozdíjra is terjedjen ki a rászorultsági engedmény;

– az anyasági vagy ápolási ellátásra már NEM jogosult és egyáltalán minden eltartott nagykorú családtag után (ha nem rendelkeznek tanulói jogvisztonnyal) a minimálbér után kellene 9 %-os járulékot fizetni az egészségügyi ellátás (vizitdíjas!) igénybe vételéhez – pedig a járulékfizető eltartó azért fizet jövedeleमारányos járulékot, hogy abból szolidaritási alapon másoknak is jusson: úgy gondoljuk, ebből először az ő eltartottjait illesse meg az ellátás, és csak a maradékból másokat – ez a javaslat egyúttal a házasság és a család felelősségi és anyagi alapjait kérdőjelezi meg;

– előrehozott nyugdíj mellett – függetlenül az eltartottak számától – a minimálbérnél nagyobb munkajövedelem

szerzése tilos lenne (a tőkejövedelem vagy bérbeadásból származó jövedelem már senkit nem zavarja) – pedig aki kellő szolgálati időt is fel tud mutatni, meg legalább két gyereket felnevelt, az mindent megtett a társadalombiztosítási nyugdíjrendszer fenntartásáért, nem rajta kellene a port elverni a finanszírozási gondokért;

– tandíj – a közoktatásban ne legyen, a felsőoktatásban se legyen, de ha mégis lesz, egy családból egyidejűleg legfeljebb egy gyerek után kelljen tandíjat fizetni, legalább akkora tanhitelt lehessen felvenni, mint a tandíj plusz a megélhetési költségek, és itthoni munkavégzés esetén ez az adósság csökkenjen, kellő idő után, ill. legalább három gyermek esetén múljon is el;

– megszüntetni javasolják az alanyi jogon járó ingyenes tankönyvellátást (tudjuk, messze nem az még így sem) nagycsaládosok és gyermekeiket egyedülállóként nevelők esetében – ezzel is a gyermekszegénység elleni harc fokozódna vajon?;

– gázár- és távfűtés-támogatás – rengeteg kisebb kérdést kellene finomítani, összességében talán jobb lesz, mint az eddigi rendszer;

– a házásokkal lényegében azonos

jogokat akarnak adni az élettársaknak is, pedig a regisztrált párkapcsolatra már ki van találva a házasság intézménye (és még elvárni sem sokkal nehezebb, mint élettársként, anyagilag azonban az élettársi kapcsolatnak vannak nagyobb kockázatai, különösen azóta, hogy házastársak is köthetnek egymással vagyoni jogi szerződést egyiküknek vagy mindkettejüknek korlátlan felelősségű vállalkozásban való részvétele esetére vagy egyéb okokból is);

– nem egyeztetnek, vagy ha mégis, az látszategyeztetés, vagy nemigen vesznek belőle figyelembe bármit is – össze kellett fognunk a nagy országos társadalmi szervezetekkel (egyelőre még elég sokan nem csatlakoztak, bíznak benne, hogy nekik egyenként mégis sikerül), hátha együtt nagyobb súlyt képviselünk.

Közben azért jönnek az egyéni-családi gondok-bajok is, amelyeknek megoldását erőnkhez mérten igyekszünk segíteni.

Ha konkrét jogszabályra van szükség, ha jogosultsági problémában szorultok tájékoztatásra, az egész országból INGYENESEN (önmagában, előhívó nélkül) hívható a **189-es** számon Szombathy Márta elnökségi tag.

Morvayné Bajai Zsuzsanna

Felhívás

Nehéz időszak következik, egyes elemei már ismertek: járulékok, áfa-emelés, ártámogatások, kedvezmények csökkentése, emelkedik az energia, a közlekedés, az élelmiszerek, a szolgáltatások, szinte mindennek az ára. Nyíltan tandíjassá válik a felsőoktatás, gondok vannak a közoktatásban is, plusz vizitdíj, orvosság dobozdíj, kórházi napidíj és még számos részletmegszorítás is igencsak elképzelhető.

Egyre többen süllyednek le a napi megélhetési gondokkal küzdők közé, egyre nagyobb verseny várható a segélyekért.

Emiatt különösen felerősödhet a szembenállás a különféle rétegek, csoportok között, ami akár erőszakos cselekményekké is fajulhat, de mindenképpen megkeseríti a máshova elköltözni sem tudók életét. Ez mindenképpen elkerülendő.

Vigyázzunk! Órizzuk meg józanságunkat, mindig aszerint cselekedjünk, hogy az adott helyzetben mi teheti jobbá az életet.

Fogjunk össze, és segítsünk más bajba jutottakon is – együtt könnyebb.

Helyi vezetőinknek fel kell készülniük arra, hogy tőlük is segítséget kérnek. Mint

a médián keresztül is látjátok, „csapataink harcban állnak”, vagyis sok fronton harcol a vezetőség az Egyesület nevében a családokért. Arra kérjük egész tagságunkat, hogyha bármilyen segítségre lenne szükségünk, akkor mindnyájunk érdekében „ugorjatok”. Ugyanis legfőbb fegyver az érdekvédelemben az adatok, tények halmaza, és ehhez Rátok szükség lehet. Helyi vezetőinket kérjük, figyeljék a vezetőségi listát e tekintetben is.

Békák a mocsárból

A Nagycsaládosok Országos Együletének brekegése

A 100 lépés utáni Új Egyensúlyozás, meg a Gyermekszegénység Elleni Program kormányzati megvalósítása

A Kis család

Kis Anyuka – hátrányos helyzetű borsodi községben – özvegyen neveli két iskolás gyermekét. Családi pótlék, árvaellátás és özvegyi nyugdíj címén összesen havi 93 000 Ft jövedelmük van. Kis Anyuka még közmunkához sem jut már évek óta, hiszen arra nagyobb szükségük van azoknak, akik még árvaellátást és özvegyi nyugdíjat sem kapnak.

Ezzel a jövedelemmel azonban éppen meghaladják a rendszeres gyermekvédelmi kedvezményre való jogosultság jövedelemhatárát, és az új rendszerben már az anya külön sem kerülhet be a rendszeres szociális segélyre jogosultak közé, hiszen a gyermekek jogán járó ellátások is beszámítanak. Ha Kis Anyukának nem lennének gyermekei, természetesen, továbbra is jogosult lenne rendszeres szociális segélyre, és nem csökkentek volna a bevételeik. Már csak az a kérdés, hogy a kiskorú gyermeknek a saját létfenntartása rovására is kötelessége-e eltartania a szülőjét.

Hiába szóltunk, másképp kellene, azt állítják: így lett igazságosabb a segélyezés

Kisék a kötelező fizetnivalók teljesítése után otthoni étkezésre naponta 1 200 Ft-ot – fejenként akár 400 Ft-ot is – költhetnek. Ebből igazán nem lehet gond a későbbi – 150 ezer forintos – tanárképzős tandíjra is (az étkezésre hármuk rendelkezésére álló napi 1 200 Ft-ból mindössze 417 Ft-ot) megtakarítani, hogy az igen tehetséges nagyobbik gyerek főiskolára mehessen. És ha a kicsi is ilyen tehetséges, akkor Kis Anyuka kétszer ennyi tandíjat is fizethet ám.

Hiába szóltunk, másképp kellene, azt állítják: az oktatásügy ilyen reformja növeli az esélyeket

Most azonban ebből a fejenkénti napi 400 Ft-ból kellene vizitdíjat, gyógyszert, szemüveget, sőt, ha nagy a baj, kórházdíjat is fizetniük, valahányszor például tüdőgyulladás akar lenni a vírusos influenzából. És mert hárman vannak, háromszor annyi ilyen díjat kell fizetniük, mintha Kis Anyukának nem lennének gyermekei. Viszont – mert mindenben lehet jót találni, csak akarni kell, de nagyon – Kis Anyukának mindössze fele annyi ilyen díjat kell fizetnie, mintha nem kettő, hanem – horribile dictu – öt gyermeke lenne. Sőt, örüljön, ha nem számít potyautasnak, és nem kell külön egészségbiztosítási járulékot is fizetnie.

Doktor Néni meg sem könyörülhet Kis Anyukán, mert ha receptet vagy beutalót ír, annak a Rendszerben nyoma van, tehát, neki el kell számolnia a Kis Anyukáékat

vitathatatlanul terhelő vizitdíjjal, receptírási díjjal vagy kórházdíjjal. Persze, Doktor Néni megteheti, hogy nem kér vizitdíjat, de be kell könyvelnie és szépen meg is kell fizetnie az adót utána. Ellenben Kis Anyukáék – pénz hiányában – úgysem mennek el orvoshoz minden szíre-szóra, hiszen a gyógyszert úgysem tudnák kiváltani, és a kórház is rengetegbe kerülne, ahova – pénz hiányában a társadalmi szolidaritásnak hála – életveszélyes állapotban mégis bekerülhetnek. Így azután a Kis család gyermekei bizonyára kevesebbe kerülnek majd a (csak nem miattuk?) szorult helyzetben lévő állami költségvetésnek – ugyanis aligha érik meg a felnőttkort. Pláne nem munkaképesen.

Hiába szóltunk, másképp kellene, azt állítják: az egészségügy ilyen reformja szolgálja a népegészségügyi programot és a társadalmi igazságosságot

Viszont itt az ideje, hogy Kis Anyuka komolyabb ingatlanadót is fizessen ama úri passziója után, hogy – igaz, még szegény férjével – a gyerekeknek is akkora lakás-alapterületet tudtak biztosítani, ami majdnem el is éri a fogva tartottak számára előírtat. Ha pedig nem tudja fizetni, sebjaj, majd elérverezik, és mehet a híd alá gyerekestül. Hacsak a lakáspiaci vállalkozók és a bankok is fel nem lázadnak. *Vajon az ingatlanadó ötletével kapcsolatban számít-e majd, amit mondunk?*

Morvayné Bajai Zsuzsanna

Otthonteremtés Fogyasztóvédelem

Kedves Tagtársak!

– A korábbi NOE Levelekben olvashattatok, hogy mennyire szívünkön viseljük a panelépületben élő családok helyzetét, főleg a távfűtési díjjal kapcsolatos gondjait, csökkentési lehetőségét. Kértünk Benneteket, hogy munkánkhoz adjatok adatokat a tényleges fűtési számaitokkal kapcsolatosan. Ennek ellenére

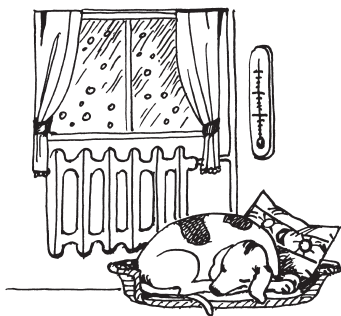
sajnos alig kaptunk visszajelzést. A helyi egyesület- és csoportvezetőket most külön is kérjük, segítsék összeállítani és összegyűjteni az adatokat, és jó lenne, ha együttesen küldenétek el hozzánk. Megismételjük a kért adatokat:

- Város megnevezése:
- Lakás alapterülete (m²):
- 2006. évi távfűtési költség (melegvíz nélkül, de ha nem tudjátok szétbontani, akkor a melegvízzel együtt, de ezt jelezzétek), lehetőleg legyen benne téli-nyári adat:
- Véleményetek, hogy elégedettek vagytok-e a távfűtéssel, van-e és ha van,

mi a legfőbb problémátok ezzel kapcsolatban. (Rövid választ kérünk!)

Szeretnénk világosan látni a téli magas fűtési költségeket, valamint azt is, hogy nyáron mennyi a rendelkezésre állási állandó költség, amit a fűtéstől függetlenül kell fizetnetek.

– Az Épületfenntartási K+F Alapítvány az épületek felújításával és az energiatakarékosággal kapcsolatban ingyenes lakossági tanácsadó szolgáltatást működtet. Elérhetőségei: 1061 Budapest, Paulay E. u. 6. Tel/fax.: 1-268-0574; e-mail: fenntarla@t-online.hu Ismerjük és ajánljuk az Alapítványt, sok esetben tárgyaltunk már velük. Telefonon előzetesen egyeztetett időpontban építész, gépész, gazdasági, jogi, statikus és elektromos kérdésekben adnak tanácsot. Az Alapítvány archívumában megtalálhatók az országban felépült panelépületek nagy részének fontosabb műszaki adatai, tervei. A magunk részéről nagyon örülnénk, ha egy-egy panelfelújításról – amelyben résztvesztetek – kapnánk Töletek tájékoztatást.

– Több család arról értesített minket,

Tv-műsor figyelés

Köztudott, hogy a tv-t állandóan szidjuk, mégis elképesztő adatokat hallunk arról, hogy mennyi órát töltünk a képernyő előtt. Nem is beszélve a gyerekekről. Bár rengeteg időt elrabol tőlünk, sokszor mégsem építi, hanem rombolja egyéniségünket. A teljesség igénye nélkül néhány rövid gondolatot szedtem pontokba a tv ártalmairól.

- *Rombolja a közösséget.* Nem játszanak, beszélgetnek a családtagok, hanem külön-külön ülnek a képernyő előtt (talán még külön készülék előtt is).
- *Az agresszió és a szabados szex hatása* egészen nyilvánvaló. Kevésbé feltűnő, ezért még alattomosabb annak az élet-szemléletnek bemutatása és átélése, ami teljesen elrugaszkodott a valóságtól. A szappanoperák illúzióiba éli bele magát a néző, s ha az életben nem azzal talál-

– Újból szeretnénk felhívni a figyelmet arra, hogy tartsatok rendszeres kapcsolatot a helyi Családsegítő- és Gyermekei Szolgálatokkal, és felmerülő problémáitoknál kérjétek az ő segítségüket is.

– Többen kérdezték, hogy lakáskorszerűsítésre is megkapható-e a fél szocpol, mivel sem építkezni, bővíteni, sem cserélni nem akarnak. Van megfelelő lakásuk, csak felújításra szorul, és sajnálják elveszteni a szocpol igénybevételi lehetőséget. Válaszunk: *Lakáskorszerűsítésre sajnos nem vehető igénybe szocpol.*

– Egy család jelezte, hogy használt házat vett, és rövid idő után a ház hirtelen, egy nap alatt meggyött, lakhatatlanná vált. A négy gyermekkel együtt ki kellett költözniük. Az eladó elzárkózik minden további tárgyalástól. Nagy tanulság, hogy minden ingatlanvétel előtt szakemberrel meg kell vizsgáltatni az ingatlant. A család hosszan elnyúló és kétséges kimenetelű, drága pereskedés elé néz.

– Most folynak a gázártámogatással kapcsolatos hivatalos egyeztetések. Biztosak lehetnek abban, hogy lehetőségeinken belül minden erőnkkel érdekeiteket védjük.

– Az energiaárak drasztikus növekedése miatt újból megnő a fa- és/vagy széntüzelésű kályhák „becsülete”, sok család egyenesen rákényszerül az olcsóbb fűtésre. Ezért kérünk Benneteket, hogy lehetőségeitek szerint segítsétek azokat a családokat, akik nem képesek kályhát venni. Ha van átadható kályhátok, cserépkályhátok, és helyben a családoknak nincs rá szüksége, tegyetek be hirdetést a következő NOE Levelek következő számába, ez biztosan nagy segítséget jelentene egy-egy családnak!

Dombai Mária
építési tanácsadó

kozik, csalódott lesz. Vagy a „szörnyalakú”, „többéletű” mágikus figurák teszik félelmetessé a világot.

- Talán a *legsúlyosabb ártalom a fogyasztásra való nevelés.* A reklámok azt harsogják, hogy ha mindent megszerzünk magunknak, akkor leszünk boldogok. Valóban, mivel emberi kapcsolataink silányak vagy nem léteznek, máshol kell keresnünk a boldogságot: fogyasztunk, vásárolunk. Ettől még kevesebb időnk, energiánk marad kapcsolataink ápolására, tehát még többet fogyasztunk. Kell-e ennél jobb a fogyasztói társadalom haszonélvezőinek?

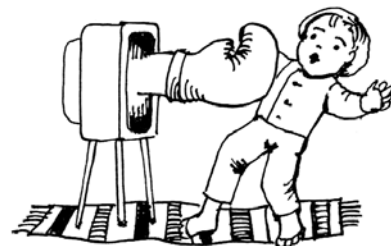
A NOE az értékek felmutatójaként működik, s ez jelenti az értéktelenség elleni harcot is. Különösen féltjük gyerekeinket, akiket délután otthon felügyelet nélkül bombázhatnak különböző műsorokkal. Ezért **január 1-jétől három hónapig du. 14-21 óra között és a hétvégén egész nap feljegyzéseket készítünk arról, amit nem szeretnénk látni,**

s aggályainkat összesítve adjuk be az ORTT-nek.

Kérek mindenkit, aki teheti, hogy egyesületvezetőjével egyeztetve vállaljon egy kis részt ebből a munkából. Gyermkeinkről, nemzetünkéről van szó! Egyéni tagok a régióvezetőkkel vagy velem is egyeztetethetnek.

Higgyétek el, csak tömeges megmozdulással érhetünk el bármit is!

Székely Kamilla
sz.sica@gmail.com
70/635-1813

20 éve a családok szolgálatában

Kedves Tagtársaim!

A NOE 20. születésnapjának megünneplésével kapcsolatban már jelentek meg előzetes hírek. Mostantól kezdve az ünnepi esztendő hírei külön rovatban olvashatók.

Húsz év a történelemben nem nagy idő. Nekünk azonban igen. Egy generáció nőtt fel azóta. A legszemléletesebben huszonéves gyerekeink mutatják.

Mi is történt? Egy életformáját tekintve kisebbség összefogott, hogy értékeit megmutassa, és érdekeivel együtt megvédje. Milyen egyszerű egy mondatban leírni! És mi mindent, sikert, kudarcot takar! Az egész történetünket átszövi a MÉGIS. Annyi minden szól és tesz az értékeink és érdekeink ellen. MÉGIS itt vagyunk, újak jönnek. A magyar társadalom egyik legnagyobb civil szervezetévé, Közép-Európa legnagyobb családszervezetévé lettünk. Megtartottuk a középben állásunkat, és próbáljuk erőnk szerint tenni mindazt, ami a családok javára van. Van mit ünnepelnünk.

Együtt ünneplésre, emlékezésre, a jövő tennivalóíhoz való erőgyűjtésre hívunk most mindnyájatokat. Kísérjétek figyelemmel az eseményeket, vegyetek részt minél több ünnepi rendezvényen! Legyetek kezdeményezők a saját közösségetekben!

Mindnyájatoknak szép ünnepi esztendőt kívánok szeretettel

Benkő Ágota

Meghívó

a NOE 20 éves fennállását ünneplő rendezvénysorozat megnyitó ünnepségére

Szeretettel várunk mindenkit február 10-én, szombaton a Házasság Világnapjának megünneplésére, mely Pécsen, a Ciszterci Rend Nagy Lajos Gimnáziumának dísztermébe (Pécs, Széchenyi tér 11.)

Program:

- 9.00 A Belvárosi Templomban (Dzsámi, Széchenyi tér) misét celebrál Bíró László katolikus családreferens püspök
- 10.00 Ünnepi megnyitó, köszöntők
- 10.30 Kopp Mária előadása „Életközösség-házasság-család a XXI. században – utópia vagy az egyetlen kiút?” címmel
- 11.30 Jubiláló házaspárok köszöntése
- 12.00-13.00 Ebéd
- 13.00-14.00 Házaspárok vallomásai a házasságról
- 14.00-15.00 Kiscsoportos beszélgetések: házaspárként is jelek vagyunk a világban.

A program ideje alatt gyermekek számára vetítés, kézműves-foglalkozások lesznek.

Nagyobbak számára fakultatív lehetőségként: korcsolyázás (kölcsönzési lehetőség van), az Akvárium-Terrárium megtekintése, városnézés vezetővel, a világörökségi helyszínek, Székesegyház megtekintése.

A résztvevők számára állóbüfét biztosítunk.

Igényelhető: ebéd: gulyásleves, pogácsa 450 Ft, szállás a Puskin téri kollégiumban felnőttek 1 860 Ft, gyerekek 1 660 Ft áron.

Kérjük, hogy a költségeket a Szentlőrinc-Ormánság Takarékszövetkezet 50700114-16103487 számú bankszámlájára utaljátok!

Jelentkezés legkésőbb január 15-ig az alábbi címen.

Pécsi Székesegyház Nagycsaládos Egyesület

7635 Pécs, Középeindóli u. 66.

További információ kérhető: Varga Éva 72/233-077 az esti órákban, vagy az evarga@drotposta.hu e-mail címen.

Kedves Házaspárok!

Házasságotok hosszú évei alatt bizonyára voltak szép, emlékezetes, de ugyanúgy nehéz, válságos pillanatok is, melyeket szeretettel, hűséggel legyőzve, kapcsolatotok megerősödött.

Ha szívesen megosztanátok ezeket az élményeket másokkal, hiszen egymás példáján tanulunk, írjátok le ezeket az élményeket egy, maximum két A/4-es oldal terjedelemben. A kis írásokat, tanúságtételeket a Házasság Világnapján rendezett ünnepségünkön közétesszük, a legjobbakat a NOE Levelekben megjelentetjük.

A fiatal házaspárokat különösen biztatjuk írásra, hiszen a Ti életetek még zajosabban zajlik, a gyermekek érkezése, otthonteremtés, munka összeegyeztetése nem könnyű feladat! Bizonyosan Ti is sokszor oldottatok meg nehéz helyzeteket, egymást erősítve.

Az írásokat az alábbi címre várjuk január 20-ig:

Pécsi Székesegyház Nagycsaládos Egyesület
7635 Pécs, Középdéindoli u.66.

Varga Éva

„A NOE nélkül nem történt volna...” mottóval történeteket kérünk a 20. születésnapra

„Ha nincs a NOE, nem találkozom azzal a tizenegy gyereket nevelő nyírségi szülőpárral, akiket nem tudok elfelejteni, s ha valaki értékzavarba kerül, róluk kezdek mesélni...”

Ha nincs a NOE, nem jönnek létre a Családtalálkozók, melyek olyanok voltak nekem, mint egy vitamintabletta, hosszú időre adtak kapaszkodót, megint csak azzal, hogy nagyszerű emberekkel találkoztam...

Ha nincs a NOE, nem tudom meg, mi az az igazi civil kurázsi, civil magatartás. Nem hiszem el, hogy igenis lehet más-más élethelyzetű, hitű, társadalmi és szociális helyzetű embert azonos érdekek mentén összefogásra bírni...

Ha nincs a NOE, nem látok ennyi vagány, értékörző, közösségi szellemiségű gyereket, akik egészen más értékek mentén élnek, mint a „mcdonaldsok” törzsvendégei...

Ha nincs a NOE, nem olvasom Hírlevélről Hírlevélre az örömhíreket. Nem tapasztalom meg, hogy elég elolvasnom, hogy egy várakozó családba megint egy kisgyerek érkezett – és máris előnt a derű, a tettvágy, az érzés: érdemes...

És még folytathatnám...”

Folytassák, folytassátok hát a felsorolást, írjátok le a történeteket, hogy kinek mit hozott a NOE személyes életében, közösségben, eseményekben, találkozásokban, eredményekben...

Különösen örülnénk, ha fiatalok is írnának!

Schäffer Erzsébet

Kedves NOE-tagok és barátaitok!

A NOE huszadik születésnapjára készül egy egyéni hangú, szerkesztett kiadvány. Ennek a terjedelme korlátos, de minden beküldött írást eredetiben megőrizzük, és egy nagy kötetbe kötjük őket, ami a Titkárságon olvasható lesz.

Ide várjuk az írásokat (veszpremi.marta@noe.hu), vagy a NOE címére (1056 Budapest, Március 15. tér 8., a borítékra kéretik ráírni: **Születésnap**).

Terjedelem: legfeljebb két A/4-es oldal

Beküldési határidő: 2007. február 28.

Autómentes nap Mobilitás hét 2006

Gondoljuk és reméljük, hogy sokan éltek aktív környezetvédő életet, és közösségek munkáját is áthatja ez a szemlélet. Nemhiába az alapszabályunkban is benne van a környezeti nevelés, Zsombok Gyuriek sem hiába szorgalmazták évekig a szelektív hulladékgyűjtést a családi napokon. Biztosan jó páran résztvevői voltak országsszerte ennek a környezetvédelmi rendezvénynek. Mi viszont nem csak résztvevői, hanem évek óta önálló rendezői is vagyunk a ferencvárosi programoknak. Az önkormányzat nálunk nem írta, írja alá a csatlakozási kartát, és a kezdetben közös rendezvény „ránk maradt”. Ennek hivatalos, pozitív hozadéka, hogy az illetékes minisztérium tevékenységünkön keresztül a NOE-t is mint aktív résztvevő szervezetet tartja számon. Ezért gondoltuk, hogy megosztjuk veletek tapasztalatainkat.

A Mobilitás hét 5 napján (mi ennyit tudtunk vállalni a 7-ből) kb. 120 gyereket – napközis csoportokat a környező iskolákból – foglalkoztattunk 1-2 órán keresztül a Nagyvárad téri közös helyiségünkben, illetve az előtte lévő lezárt utcácskában, és a környező hulladékszigeteken. Voltunk ehhez húszan felnőttek, szülők és egyetemisták, jó pár apró gyerekkel. Volt, aki két-

szeri, volt, aki háromszori, ötszöri helytállással. Volt, aki egyetemről jött, volt, aki éjszakai műszakba ment, volt, aki gyerekestől „idevonatozott” vidékről, hisz a mi csoportunkhoz tartozik, volt, aki az otthoni előkészítést vállalta. Volt, aki innen ment a kis gyerekeiért, aztán elhozta őket is. Voltak gyerekek, akik idejöttek a mama után... És voltak nagy gyerekek, akik átvállalták a hétköznapi terhek egy részét, hogy a szülők domborítsanak. Ez utóbbi sem elhanyagolható.

Egy kivétellel mindig el tudtuk mondani a gyerekeknek, mit, miért teszünk. Meséltünk Noé bárkájáról a régvolt özönvízre emlékezve és az állatvilág megővésére gondolva. De özönvíz, árvíz most is van, és a mi életünkötől sem független sem az előidézés, sem a segítségnyújtási lehetősége. A kövirózsa ültetéssel és a növényvédelemmel együtt próbáltuk tudatosítani, hogy az időjárás megpróbáltatásait – ha a tőlünk telhetőt megtettük – módunk van kiállni, kibírni, hisz nem puhány legények vagyunk. Többek között egy parányi növényt vittek hát haza a gyerekek, ami szimbolizálta a növényvilág alkalmazkodóképességét az ember művéhez és a miénket a hétköznapok kihívásaihoz.

Az ünnepi jutalomtortát a szakadó esőben is elzarándokolt másodikos osztálynak ítéltük. Egyik nap persze már az első öt perc alatt leizzadtunk a gyerekseregűtől, és pillanatnyi kétségünk sem maradt, hogy pedagógusként vagy számítógépesként könnyebb-e dolgozni mostanság. (A miértek messzire vezetnek, nem ide tartoznak, de hisszük, hogy mindannyiunkat érintenek, legalább az elgondolkodás erejéig.)

Pályázati pénzből beszereztünk egy műanyagprést, aminek nagy sikere volt, és

talán pár gyerekben elültette a szelektív hulladékgyűjtési szándék csíráját. „Kishegyi gondolatokkal” festett-homokos üveget töltöttünk, hogy észben tartsuk, az emberen múlik, mennyi területet sivatagosít el, ha csak a pillanatnyi szerzésre figyel. Elfogyott minden készletünk, kevésnek bizonyultak a kimosott féldecis üvegek, de valószínű nem azért, mert az iszákos-mentők is mindenkit jobb útra térítettek. Konzervdobozból alapanyagpótlásért természetesen biciklivel mentek a bátor lányok, asszonyok. (Ugye milyen jó, hogy van hulladékudvar?) A támogatási pénzből vett alapanyagokat pedig igyekeztünk úgy beosztani, hogy legyen mivel megtölteni ne csak a terményes üveget, de az ételmisszerre vágók ruhacsomagját is.

A biciklis ügyességi versenyek mellett egyik legsikeresebb állomás a különböző „talajokon” való mezítláb lépkedés volt. Mi a legkisebbeknek gondoltuk, hogy érdekes lehet csukott szemmel kitalálni: avaron, sóderen, dugókon vagy diókon lépkednek, de a tizenévesek sem akartak hazamenni ennek kipróbálása nélkül.

Lehet, hogy rendezvényünk kevésbé látványos, mint sok más helyen, de nem szeretnénk összekeverni a fejekben a környezetvédelem ügyét a koncertekkel, táncbemutatókkal, minimális teljesítményért való jutalomosztó reklámkampányokkal. Az ajándékba kapott pólóknak és biciklis fényvisszaverőknek nagyon örültek a gyerekek, legalább annyira, mint a saját készítésű csillagképnek, társasjátéknak, ceruzatartónak stb. Adja Isten, hogy a fényvisszaverők legyenek a gyerekek védelmére, a gyerekek pedig őrizzék meg a saját készítésű használati tárgyak megbecsülését! Akkor már nem tevékenykedtünk hiába, ha csak egy ilyen gyerek is találatik a megmértettéskor.

a Ludotéka Csoport családjai

Adai emlékek

Augusztus 8-án délben indult el 7 főből álló kis csapatunk Adára, a II. Vajdasági Közösségi és Családi Életre Nevelő Ifjúsági táborba. A határon kb. egyórás izgatott útlevél-szorongatás után átjutva, 5 óra felé érkezünk meg az üdülőközpont sátoztáborába, ami a Tiszához közel, az uszoda mögötti területen volt felállítva.

A délutáni *adai városnézés* alkalmából megnézhattuk a freskóiról méltán híres pravoszláv templomot is. Az esti ismerkedési játékok során több-kevesebb sikerrel igyekeztünk megjegyezni mind a 60 gyerek nevét, akik Kishegyesről, Adáról, Moravicáról, Oromról, Orosházáról, Győrből és Csongrádról jöttek. Megpróbáltuk bemutatni városunkat és magunkat is. A katonás takarodó és a reggeli ébresztő után torna következett, mert biztosra akar-

tak menni a vendéglátóink, hogy tényleg felébredtünk. Ezután már teljesen frissen támadhattuk meg a *foci-* és a *röplabdapályát*.

Délután *hajóztunk a Tiszán*, sőt: a bátrabbak megpróbálkozhattak a hajó kormányzásával is. Este hatalmas partin mérhettük össze „*Mondjam vagy mutassam?*” tudásunkat, ahol (miért is szerénykednénk?) egy vegyes, de többnyire csongrádi csapat nyert.

Másnap remek előadást hallhattunk Szénási Oszkártól, akitől megtudhattuk, mennyit ér egy ember (fizikailag: pár vödör víz, 1 lapát szén stb., lelkiileg érzések, gondolatok, indulatok tömkelege). Délután csobbantunk az adai uszoda jéghideg vizében, fogunk vacogtatásának hangerejét összemérve és a fókák hidegtűrő képességét csodálva. Este az érdeklődők egy kis séta után a gát tövében kialakított kifutópályára értek, ahol a legbátrabbak (én is) kipróbálhattuk a motoros sárkányrepülést. Aki még ezt is mosolyogva élte túl, azt az Adai Repülős Egylet tiszteletbeli tagjává fogadta.

A következő nap rövid utazás után Zentára érkezünk, ahol a városnézésen megtekinthetjük a Múzeum népi mestersegeket (halászat, képfestés, agyagozás) bemutató tárlatát. A délutáni divatbemutató igencsak próbára tette kreativitásunkat és kezűgyességünket is, mivel papírból, levelekből, termésekből, más természetes anyagokból nekünk kellett megtervezni és elkészíteni is a megálmodott modellt, amit

egyik manökenünk be is mutatott. És láss csodát, a csongrádi ifjabb csapat ismét remekelt! Első helyezést ért el fűzfaszoknyás, dióleveles tujaékszeres hawaii-lánnyal. Azt hiszem, büszkéek lehetünk rájuk!

Bakos Adolf pszichológus függőségről szóló előadása után hasznos információkat kaptunk a pályaválasztásról is. Ebédre megkóstolhattuk a híres szerbiai katonababot. Az adai Vadaspark meglátogatása során majmot, pónit simogattunk, madarakban gyönyörködtünk, és szoros barátságot kötöttünk a bölénnyel, amely a finom falatokért legszívesebben egyik gyermekünket is körbenyalta volna. Majd esti programunk, a „Hogyan vészeli át az esőt anélkül, hogy beáznánk?” című ügyességi és leleményességi vetélkedő következett.

Reggel már a nap is kisütött Krizsán Vilmos: A család megtartó erejéről szóló előadására. Közben a felázott röplabdapá-

lyán tovább zajlott a nemzetközi tábori kupa. Ördög Róbert (saját bevallása szerint nevével ellentétben lelkes) a párválasztásról, érzelmekről tartott előadást.

Este fellobbant némi gázolaj segítségével a hatalmas táborút, éjszakába nyúló éneklés és daltanulás vette kezdetét, majd a fájó búcsú, cím- és telefonszámcsere következett. Másnap kora hajnalban indulunk vissza. Fáradtan, de élményekkel, emlékekkel gazdagon tértünk haza.

„Megyünk jövőre is!” – hangzott el az óhaj. Reméljük, meg is valósul!

Georgiádes Márta
„Bölcső” Nagycsaládosok Csongrádi Egyesülete

Mindannyiunk nevében köszönjük a vendégfogadó Vajdasági Nagycsaládos Egyesületek Szövetségének a tábor rendezőjének és Krizsán Vilmos elnök úrnak a meghívást.

Gyermek növelde

A gyereknevelésről nem könnyű írni. Különösen nehéz írni többgyermekes szülők számára, akik „profik” ezen a téren. Bár sok a tapasztalataink, mégis tele vagyunk kétségekkel, vajon tényleg jó úton járunk-e. Nem követünk-e el jóvátehetetlen hibákat?

Nem szeretnénk magas lovon ülni osztogatni a jó tanácsokat, mondván ez a tuti módszer, ha

másként gondolod, nem teszel jól gyerekeidnek. Csupán megosztunk néhány gondolatot abból, amit megéltünk. Ez megerősíthet: de jó, mások is hasonlóan csinálják. Elgondolkozathat, talán ez nálunk is jó lenne, kipróbáljuk. De juthatunk arra a következtetésre is: mi egészen másként látjuk, mégis szépen élünk.

Amiben bizonyára mindannyian egyet értünk: a legfontosabb gyereknevelési elv a szeretet. Az okos, a megbízható, a figyelmes, a gondoskodó és az elfogadó szeretet. Ha ezt meg tudjuk adni, vagy legalábbis erre törekszünk, jó úton járunk.

A helyes módszer (mint a fa a gyümölcséről) arról ismerszik meg, hogy kiegyensúlyozott gyermekeket és kiegyensúlyozott szülőket eredményez. Egyszerre mind a kettőt. A kiegyensúlyozott szülők tudnak kiegyensúlyozott háttérrel, családi fészket teremteni, ahol minden családtag jól érzi magát.

Családjaink hasonlítanak a különböző fákhöz, egyik a napfényt, másik a bőséges csapadékot, egyik az erős, másik az enyhe metszést kedveli... Nagyon különbözőek lehetünk, mégis mindannyian kutatjuk, keressük, hogyan nő a mi „fánk” a legjobban.

A következő oldalakon egy négygyermekes édesanya az első évekről szerzett tapasztalatait osztja meg velünk:

A szülő is ember! ... és házastárs! ... és esetleg több gyereknek is szülője! A természetben minden észszerűen lett megalkotva. A csecsemők is, hogy mellettük

szüleik a többi rájuk váró feladattal is meg tudjanak birkózni tartós kimerültség, idegösszeomlás valamint a férj és a többi gyerek elhanyagolása nélkül.

Persze, amikor megérkezik a várvárt édes, gyámoltalan jövevény, ő kerül a család életének középpontjába (minden idegünk, ösztönünk efelé hajt minket) – egy ideig. Azután az életet próbáljuk visszaterelni a régi kerékvágás felé, hiszen pirinyó emberkénknek is azzal tesszük a legjobbat, ha kiegyensúlyozott családban, szerető testvérek között cseperedhet.

Amikor olvassuk a kismamának szóló lapok pszichológusainak tanácsait, az az érzésünk, elsőgyermekes anyukák számára írták vagy olyan többgyermekes anyukáknak, akik mellett segítők hada áll, akik élelemmel, tiszta lakással, a nagyobbakkal való foglalkozással segítik a kismamát. Ha nincs ilyen haderő, az anyuka sokszor örlődik: ha nem a tanácsok szerint cselekszik, nem gondos, szerető anya. Ha megfogadja a tanácsokat, akkor máshol nem tud helyt állni.

Egy szomszédasszony mondta: „Nem vállalunk harmadik gyereket. Egyszerűen nem tudnám harmadszor végigcsinálni, hogy a gyerek két éves koráig minden éjjel többször kell kelnem. A férjem azt mondta, nem viselné el, ha még egyszer két évig olyan kifacsart lennék, mint a mosogatórongy, és nem lenne egy nyu-

godt estéje sem. A nagyszülők sem bírják már, ha kimerülők, rendszeresen rájuk bízunk a gyerekeket. Örülök, hogy túl vagyunk az első éveken.”

A legtöbb családban sokat van távol a férj, és emellett nincs külső segítség. Nálunk is ez a helyzet, ami „rákényszerített”, hogy gyermekeinket – a kicsit és a nagyobbakat is – következetesen úgy neveljük, hogy az átlagos hétköznapi terhektől ne roskadjunk össze, többnyire derűsek, kiegyensúlyozottak és szeretőek tudjunk maradni. Természetesen vannak nehéz pillanatok, amiket nem spórolhatunk meg, de úgy érezzük, nem csupán szerencse dolga, hogy milyen a gyermekünk. Rajtunk is sok múlik.

Csak nyugi-nyugi-nyugi...

Hogyan lehet nyugalomról és kiegyensúlyozottságról beszélni, amikor sír a baba?! Hiszen kezdetben sokat sír, majd egész nap sír. De miért sír a baba? Mert jobbhoz volt szokva. Viszonylagos nyugalomhoz, éles fény, hang nem zavarta,

emésztési zavarai nem voltak, ruha nem dörzsölte, sebes popsi nem okozott fájdalmat, nem fázott, nem volt melege, nem volt éhes vagy túl jóllakott.

Hogyan segíthetünk neki? Úgy, hogy nagyon-nagyon szeretjük, és ezt a tetteinkkel is kimutatjuk. Mivel nem tudja megfogalmazni, mi bántja, odafigyelünk rá, és a kellemetlenségeit megszüntetjük, ha ez lehetséges. Nem lehet minden sírásra az a válasz, hogy megetetjük vagy ölbe vesszük.

Ezek mellett fontosnak tartottuk, hogy viszonylagos nyugalmat teremtsünk a picur köré, hiszen a pocakban ehhez volt szokva. A kis panellakásunkba harmadikként érkező baba számára is készítettünk barátságos, nyugodt kuckót. A lakás többi részén zajlott az élet, zúgtak a gépek, a testvérek játszottak, énekeltek, veszekedtek..., nem követeltük meg, hogy lábujjhegyen járjanak. Viszont a baba kis helyére senki nem rohanhatott oda, hogy kénye-kedve szerint fölkapja, fülébe ordítson, agyonszeretesse, szájába dugdosszon valamit, csörgőt rázzon, cuppogjon... Ha aludt, így védtük drága álmát, és nem zavarta meg senki, ha elmélyülten nézegette parányi ujjacskáit vagy próbálgatta a fordulást, egyéb mozgásokat. Hagytuk, hogy tudja egyedül elfoglalni magát. Meggyőződésünk, hogy már ekkor megalapozzuk azt, hogy később mennyire tud elmélyedni valamiben, vagy mindig új ingerekre vágyik.

Az örökös történés szinte elkábíthatja a babát, hiszen számára egy megszokott sarokban is annyi újdonság és megfigyelni való van. A rengeteg történést nehéz befogadnia és feldolgoznia. Később ehhez a nyüzsgéshez hozzászokik, lételemévé válik, nem tud meglenni nélküle.

Vannak, akik azt mondják, hogy a nyugalomban nevelt gyerek később nem

bírja elviselni a nyüzsgést. Mi épp az ellenkezőjét tapasztaltuk: ahogy a baba ételben is először pépeset kap, lassanként adagoljuk neki a rágósabbat, így adagoljuk neki lassanként, hogy egyre többet vesz részt a család zajos életében. Gyenge idegrendszere megerősödik – nem tépázódik meg. Ellenben az ideges gyereket, akinek rendszeresen megzavarják a pihenését, játszását, a legkisebb apróság is könnyen kiborítja egyensúlyából.

A baba nem játékszer a családtagok számára. Vannak rokonok, akik megsértődnek, ha nem kaphatják ki a kicsit az ágyból, ahogy kedvük tartja, és aztán – ha megunták a babusgatást – csodálkoznak, milyen nyűgös szegény.

Persze vannak gyerekek, akiket akár nyugalomban, akár nyüzsgésben nevelnek, semmi sem tudja kiközökenteni lelki békéjéből. ők a szerencsés kivételek. A legtöbb gyerek azonban nem ilyen.

Hamit, mami!

A picurkát igény szerint tápláljuk, ez fontos a tejtermelés szempontjából is. Viszont azt is tudjuk, hogy nem csak akkor sír, ha éhes. Ha fél órával ezelőtt evett és sír, biztosan nem éhes, más a baja. Egy ismerős anyuka az igény szerinti szoptatáson azt értette, hogy mindig megetette a babát, ha sírt, így szinte egész nap szoptatott, még a baba egyéves kora körül is. Nem is akar több gyermeket – mondja – ha ezzel jár.

(a következő számban folytatjuk)

Sallainé Karikó Éva

Tíz gyerekkel a 10 éves Kolping Hotelben

Tavasszal az alsópáhoki Kolping vezetősége úgy döntött, hogy megnyitásának 10 éves évfordulóján vendégül lát egy tízgyerekes családot a NOE tagjai

közül. Fényképes bemutatkozó leveleket vártak, hogy a pályázó családok közül majd kisorsolnak egyet. Sajnos, illetve a mi szerencsénk csak ketten – egy debreceni család és mi – küldtük el a bemutatkozó levelet Alsópáhokra. Ezek után a szálloda úgy döntött, hogy mindkét család a vendége egy általuk választott hétvégén péntektől vasárnapig.

Eleinte mi sem igen hittünk a dologban, pláne nem mondtuk a kisebb gyere-

keinknek, hisz hívtak már minket ebédelni a Népstadionhoz és ... A mai profitorientált világban nem a legtöbb vendéget hozó idegenvezetőt, legtöbb ágyat foglaló utazási iroda vezetőjét vendégelik meg, hanem minket, akik nem tartozunk a fizetőképes célcsoportba?! Mégiscsak létezik önzetlen jóság!

Ámulatunk a helyszínen fokozódott. Kedvesen, barátságosan fogadtak bennünket, azt érezhettük: vártak, gyümölcs

az asztalon, állatfigurás mézeskalácsok a gyerekeknek. És ahogy körülnéztünk, volt minden, még az is, amire otthon nem is gondoltunk volna: bili, WC ülőke, gyerekágy, babakád, pelenkázó, külön a mi lakrészünkben. És lassan kiderült, hogy nem csak ott, hanem az egész szállodában mindenütt. (Pelenkázó asztal volt az uszoda melletti férfi öltözőben is!) Az étteremben minden asztalnál etetőszék, a svédasztalnál külön a kicsiknek forralt víz, tej, kakaó, bébiétel, turmix, főzelék, tejbegríz és nagyobbaknak is minden földi jó a lazactól a dinnyéig. A wellnessben szakember segítette a gépek használatát, a kicsiket csak a csúszdás-golyós mászókéval tudtuk kicsalni a vízből, ami pezsgett, bugyogott, masszírozott.

Kik voltak az üdülőtársaink? Kéthárom gyerekes fiatal szülők hancúroztak gyerekeikkel „Bobo-országban”. Bobo a szálloda kabalaállatának, egy megelevenített hatalmas sűrű vízilónak a neve, akiért minden kisgyerek rajong, ölében ülve mesét hallgat, és vele együtt kézműveskedik. Bobó-ország pedig egy játékparadicsom, külön óvodai és bölcsődei szobával. Szóval zömében kisebb gyerekek voltak, fiatal szülőkkel, egy-két nagyszülővel és jónéhány kedves, idősebb német házaspár. A mi korosztályunkból senki. Középiskolás, egyetemista gyerekeink korosztályából pár fiatal. Mégsem lógtunk ki. Nem bámultak meg, mikor leültünk az asztalhoz. Mi is csúszhattunk a golyósban, evezőpadozhattunk, szaunázhattunk, és cserélhettük legkisebb gyerekünk pelenkáját feltűnés nélkül. Szégyenlősebb nagy gyerekeink is érezhették, hogy jó nagycsaládosnak lenni, „nem égő” az ő szóhasználatukkal mondván. Témáztak rajta, melyiküknek köszönhető, hogy ott lehettünk? A legkisebbnek, hisz ő a tizedik, vagy annak, aki megírta a pályázatot, vagy a harmadiknak, akivel nagycsaládos lett a

család, vagy mindegyiküknek, hisz bárki hiányozna, nem lennének elegen.

Örömmel láttuk, hogy sok kismama volt, többen várták a harmadik gyereket. Gondolkoztunk is a meleg, barátságos légkör lehetséges okain. Akikkel együtt voltunk, azok szintén családok voltak, méghozzá gyerekeikre figyelő családok. (Ott akkor, mindenképpen.) Vagy pedig többévtizedes házassági múlttal élő idős párok. A sok luxus kényeztetés mellett tehát a családban, a családbarát társaságban, a gyerekekre szavazók között éreztük jól magunkat.

Jöttünk, láttunk, győztünk, mint gyerekeink oklevele hirdeti a rajzversenyről. Éltre szóló élményeket szereztünk és sok jó ember élményét, új, továbbvivő gondolatokat. Lehet, hogy először és utoljára voltunk. Ki tudja. Akit a munkahelye el tud juttatni ide, örüljön neki,

akinek üdülési csekkjéből futja, annak jó szívvel ajánljuk, de valószínű, legtöbbünknek nem adatik saját zsebből ez a lehetőség. Magunknak, magunk között kell valami hasonlót teremtenünk.

Mégegyszer köszönjük Baldauf Csaba – négygyermekes kiscsaládos (ő így írta alá) – igazgatónak és munkatársainak, hogy megtapasztalhattuk, mi a nagybetűs vendéglátás és vendégszeretet.

Pálinkás László

Ui. Vasárnap este itthon vettük észre, hogy autónk első rendszáma elveszett. Talán a parkolóban esett le, ha nem útközben. Kevés reménnyel, de telefonáltunk. Kedden délelőtt hívtak: Megtalálták! Csütörtökön jön Pestre egy kocsi, majd telefonálnak.

Az én történetem

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy gömbölyű „lány-pontocska” (a felnőttek petesejtnek hívják). Messzi földről jöttek hozzá a kérők, vagyis a

futkorászó, farkincás „fiú-pontocskák” versenyezve, ki méltó arra, hogy elnyerje kegyeit. Ő kiválasztotta közülük a legerősebbet, a legjobbbat, a leggyorsabbat. Úgy megszerették egymást, hogy eldöntötték, soha nem akarnak egymástól elszakadni, ezért olyan szorosan összebújtak, hogy a két pontocska már nem is

kettő volt, hanem egy. A jó Isten meglátta, hogy ezek ketten mennyire szeretik egymást, gondolta, egy kislányt formál belőlük. Így is lett. Ebből az összébújt pontocskából lettem én.

Egy kényelmes, barátságos lakosztályban nőttem, növekedtem, ami vízzel volt teli, és lubickolhattam benne ked-

venre. Bár egymagamban voltam, még könyveim, játékaim sem voltak, mégsem unatkoztam. Kíváncsian hallgatóztam, mert egy ismeretlen világból hangokat hallottam. Egyre kíváncsibb lettem, vajon kinek lehet ilyen kedves hangja.

Közben lakosztályom egyre szűkösebb lett. Alig volt már helyem pancsolásra. Már egy jólesőt nyújtózni sem tudtam, mindig falba ütöztem. Kintől is egyre többet hallottam: ki kellene már bújni ennek a gyereknek, már 42 hete beköltözött. Egy kicsit még féltem a kimeneteltől, mert hogy kint mi vár rám, nem tudtam, de bent még a szűkös körülmények ellenére is jó.

1992. szeptember 2-án éjfél körül mégis elszántam magam, és erősen kopogtatni kezdtem, hogy ki akarok bújni. Anyukám nagyon megörült ennek, azt hitte, néhány óra múlva már a kezében tarthat engem. Én azonban újra elbizonytalanodtam. A szobám fala egyre jobban szorongatott, ki akart engem penderíteni. Sőt egyszer valami szűrős nemtommivel a lakosztályom falát kiszúrta egy galád doktor bácsi, így az én jó kis langyos vízem is kifolyt mind egy cseppig. Erre megsértődtem: dehogy akarok én ilyen világra jönni, ahol ily kegyetlenül bánnak velem. De aztán egyre többet hallottam anyukám sóhajtozásait, és ráadásul szegény úgy elfáradt, hogy minden porcikája remegett. Nagyon megsaj-

náltam, így 1992. szeptember 4-én hajnalban 1 óra 55 perckor világra jöttem.

Nem volt ám ez olyan egyszerű. Olyan úton kellett járnom, ahol a madár se jár. Seholy egy kitaposott ösvény. Egy szűk alagútban nekem magamnak kellett utat törnöm. Alig kaptam levegőt, ezt valami csipogó szerkentyűk is jelezték, ezért apukám azt a feladatot kapta, hogy anyukám szájához friss levegővel (oxigénnel) telt maszkot tartson. Hajam és fejem búbja már az alagút kijáratához nyomult, apukámat ez olyan kíváncsivá tette, hogy elfelejtkezett a maszkról, csak engem nézett. A maszk így anya orrára csúszott, ettől aztán egyáltalán nem kapott levegőt. A doktor bácsi végül egy ollóval kiszélesítette a kijáratot, és végre megérkeztem.

Köszönöm anya és apa, hogy megszülettem, hogy veletek vagyok már tizennégy évesen.

Egy 14 éves kislány története

Míg jöttöd várom

Rád gondolok, te csöppnyi ismeretlen, ki élsz már, bár még nem vagy a világon, ki vagy már, noha lényed még titok, éber valóság s mégis félig álom –, rád gondolok, míg jöttöd várva várom.

Ha sejtened, mi ez a néhány óra!
Ha sejtened, mi nekünk és neked!
Ez az, mikor már nem embrióra tekintünk rád – már ember a neved!
Ember, ki a fejlődés kezéből átvette már a talentumokat – Szobor, mely várja fölszakadni leplét, még ki nem mondott zengő gondolat.
De hát mit tudhatsz erről, te kisember!
Csak én csodálom lám az életet, én ujjongok fel, hogy már él az ember, amikor még meg sem született!
Él, él az ember, még mindennek előtte az anyakönyvbe írják a nevét – túl minden szürke földi valóságon – félig való csak, félig édes álom – él az ember! Körötte őt setét.

Sötét az őrző anyaméh sötétje, az idő méhének ősmélege – öröktől fogva abban él a lélek: az Isten hasonmása, gyermeke – Csodás titok! – E zengő égi titkot, csöpp ismeretlen, köszönöm neked!
A bizonyosságot, hogy él az ember, amikor még meg sem született!
A születés nem kezdete a létnek, csak bizonyossága annak, hogy vagyunk, megmutatjuk magunkat: íme, élek!
és hogy tovább élhessünk – meghalunk.

Kiss Jenő

Anya, mesélj!

– Anya, mesélj! – rimánkodik, eseng a csemete, és én mesélek. Estelente, reggelente, delente. És délelőtt és délután. Lázás éjjel és lábikragörcsös hajnalban. Iskolába menet a villamoson. Már szinte törzsközönségünk van a négyesen.

A bátyja és nővérei is nagy mesefogyasztók voltak, de ez a kis kései ivadék mindegyiken túltesz. Már-már mérgező a dózis, – legalábbis nekem. Ugyanis berekedek. A szemfájást már meggyógyítottam, fejből mesélek. Úgyis csak az az igazán izgalmas, amiben ő maga is szerepel. András herceg, Andorjás király, Andris vitéz vagy Andorjás-Bokrétás, vagy csak úgy, mezei Andrisként. De úgy csillog a szeme, amikor ő maga is felbukkan a

mesében, hogy apró csillagszórók sziporkáznak tőle a szívem tájékán.

– Anya, valami nagy baj legyen! – kéri hétágra sütő mosolygással, mert persze ebben természetesen az is benne van, hogy a bajt majd legyőzi András vitéz, a sárkányfejek porba hullnak, a boszorkányok megjavulnak és tündérré változnak, a világ rendje helyreáll, nem is lehetne másként! És gyönyörű, megkérdőjelezhetetlen hite életet lehell az én sebzett, ezernyi gondban vergődő bizalmamba is, és nem is tudni már, kinek használ jobban a mese, neki vagy nekem?

De néha megbicsaklik az anyai türelem is, mint például a minap, amikor még este tízkor sem akart aludni. Holott nyolckor lefektettük.

– Csönd legyen! Elromlott a mesegép! – mondtam már-már haragba hajló szíggal a hangomban.

– És ha beledobnak egy puszit, akkor elindul? – fúrta a nyakamba pisze orrát a kis holdkóros. És rögtön az arcomra is cuppantott néhányat. Azóta játszunk azt a játékot, hogy én is zsarolok. A mese kelletlen közepén összeszorítom a szám: elromlott a mesegép! És András vitéz kacagva nyom egy puszit azon testrészemre, amelyik a legközelebb van hozzá. Hogy újrainduljon a mesegép.

Persze ő sem marad adós a huncutsággal. A vasárnap esti mesét már nagyon álmosan hallgatta.

– Kapok puszit? – kérdeztem a mese vége felé. De ő hamiskásan a fal felé fordult:

– Elromlott a puszigép! – mondta, és álomba merült.

Gál Magdolna

Bimbabó

Bimbabó volt az első harangvirág, amelyik kidugta a fejét a földből. Roppant kíváncsi volt. Addig mocorgott a magocskában, amíg az egyszercsak elpattant, fölhasadt, és Bimbabó jószagú, finom morzsalék közt találta magát. Szívott és nőtt, szívott és nőtt, lefele is és fölfelé is. Még fehér száracskájával tört fölfelé, nem törődött vele, hogy kicsit horzsolta a föld, szúrta a sziklatörmelék. Hatalmas igyekezettel élire fordított egy óriási, négycentiméteres kavicsot, a szélesebbik sarkát ügyesen megkerülte, és haladt tovább. Közben gyökereivel erősen ölelte a földet, hogy majd egyszer el tudjon szakadni tőle, és kiszínesedhessen az álomból a fénybe.

Mesemanó történetesen a közelben aludt egy őzlábgomba alatt. Tehette: éppen dél volt, ebédeltek a gyerekek, senki fülébe sem kellett mesét sügnia. Csorbóka sárga tányérkája volt a kispárnája, oroszlánfog levele a takarója. Olyan jóízűen szuszorgott, hogy a szorgos hangyák is halkabban szedték arra jártukban a hat lábukat, de még a szél is szellővé csitult, ahogy meglátta, és elejtette a tavalyi bábakalácsot, amivel füttyörészve labdázott a tisztáson. Igen ám, de a bábakalács addig gurult a fűben, míg éppen a Mesemanó bokájához ütődött, és jól megszúrta. Mesemanó fölszisszent, de még mindig álmában meg akarta vakarni a bokáját. Csakhogy akkor meg a kezét szúrta meg a bábakalács bogáncsa! Erre aztán a Mesemanó kinyitotta mind a két ragyogó szemét, – és a Szélnek még a lélegzete is elállt a csodálkozástól: ugyanis a Mesemanónak szivárvány lakott mind a két szemében! Ha valakire a pillantását rávetette, annak a szívében azonnal izegni-mozogni kezdtek az óriások, törpék, sárkányok, huszonnégy fejtől lefelé, és hétmérföldes csizmát kezdett húzni Erős János, meg a piros lajbját gombolgatta Babszem Jankó, – hogy a toporzékoló táltosokról ne is beszéljek! Hát még ha valakinek a fülébe sügött valamit! Az aztán tényleg úgy érezhette, mintha működő csillagszóróval csiklandoznák a fülét!

A Szél azonnal az óriási lucfenyő legalsó ágára ült, és azt gondolta, hogy na, most aztán jól kifújja magát, először is eltünteti az

árulkodó bábakalácsot, aztán meglátjuk, mi fog történni! Mert hogy itt valami készül, azt érezte. Ilyen szivárvány-tekintettel muszáj, hogy valami csuda dolog következzen, de hogy mi a manó, az bizony erősen fúrta a Szél oldalát, – vagyis hát fúrta volna, ha lett volna neki.

A szélcsend kedvező pillanat volt, Bimbabó már érezte, hogy csak egy kevéske morzsa van a feje fölött, és valami melengető, varázslatos újjászületés vár rá néhány perc múlva. Különleges, simogató sugarak derengő homálya burkolta be, csókolgatta, és ő izgatottan nőtt tovább. Sápatag levélkéjével még egy nagy nekirugaszkodás, és hopp, íme, elszakadt a földtől! Kihajtott! Kihajolt a rögből, és bontogatni kezdte első leveleit, s közben érezte, hogy belezöldül a gyönyörségbe, hogy egy aranyló, önnön magából záporozó fényforrás ragyog a feje fölött, és valami különleges táplálékkal etetítatja, és hogy ez maga a fény, maga az élet! Sóhajtott, és csordultig az örömtől megállt egy pillanatra, hogy körülnézzen, kivel tudná megosztani a boldogságát.

A Mesemanó elfeledte előbbi bosszúságát, és odafordult Bimbabóhoz: – Isten hozott!

A Szél is közelebb lopakodott, megcirógatta a friss-zöld arcocskát, és halkan sottogta: – Nini! Egy újszülött! – A kis virág kecsesen meghajtotta magát, és megkérdezte: – Hová érkezem?

Kedvelik itt a harangvirágokat? – Ó, hogyne! – mosolyodott el a Mesemanó. – Még meséket is mondanak nekik! Bimbabó kicsit zavarba jött: – Én kérem szépen még nagyon tudatlan vagyok, és nem ismerek egyetlen mesét sem. – Kicsit gondolkodott, aztán halkan folytatta. – Sőt, azt sem tudom, mi az a mese. – Hát persze! – ugrott talpra Mesemanó! – azért vagyok én a világon! Mindig, mielőtt elalszol, én fogok mesét mondani neked! – És ahogy szivárvány szemével rápillantott, Bimbabó máris megérezte, hogy a szíve közepén egy kis bimbó sarjad, egyelőre még láthatatlanul.

A Szél, Mesemanó meg Bimbabó jó barátok lettek. Az esti csöndben a tisztáson meséltek a kis harangvirágnak arról a világról, amelybe érkezett. De mindenki meghallgathatja, akinek olyan mocorgós szíve van, mint Bimbabónak. A Mesemanó akkor boldog, ha meséket sügathat a fülünkbe.

Tulipáncica

Selymes a tavasszal együtt született, hófehér kiscicaként. Gazdája, az ötéves Vicu boldogsága leírhatatlan volt. Selymes cumiból kapta az édes tejecskét, és Vicu ágya mellett aludt egy babaágyban, majd amikor azt kinötte, egy fonott kosárban. Vicu simogatta, becézgette, takarított utána, Selymes a kisujját szopta a kislánynak, mielőtt elaludt.

Az árván maradt kiscica mégis valami kielégíthetetlen sóvárgással a szívében járt-kelt a lakásban és néha az udvaron. Mindent megszaglászott, megnyalta a havat, belehemperedett a kiszórt hamuba, mert az jó melegnek tűnt, és még a vízben pan-

csolás ellen sem volt túl nagy kifogása. Ez a tavasz elég hűvös volt, és még áprilisban is hullott egy kis hó. Vicu és Selymes az udvaron hancúroztak, amikor nagymama így kiáltott nekik a virágoskertből:

– Vicukám, gyere, nézd meg, kibújtak a tulipánok! – és valóban: a hó alól kis zöld levélhegyek kandikáltak. Nagymama elkotorta a centis havat, meg a tavalyi leveleket.

– Nagyi, nem fagnak meg? – kérdezte Vicu aggodalmaskodva.

– Nem, a kora tavaszi virágok elbírnak egy kis fagyot! – nyugtatta unokáját a nagymama. Vicu azonban nem bízott ebben, és este, mielőtt lefeküdtek volna Selymessel, hóna alá kapta a babatakarót, kiscicástul kiosont a kertbe, majd gondosan betakarta a tulipánokat. Ez így ment pár napig, aztán jó meleg lett, a tulipánok már olyan nagyok voltak, hogy nem is lehetett volna

őket egy babapléddel lefedni. De Vicu és Selymes ezután is nagy figyelemmel kísérte a bimbózó növényeket.

Selymes még néha éjjel is kiugrott a kertbe a nyitott ablakon át, és szaglászta a bontakozó virágokat, hempergett a friss fűben, és ijedten futott vissza, ha egy nagy cserebogár elröpült fölötte. Egyik nap a hajnali világosság csábította egy kis felfedezőútra, Vicus még aludt ágyacskájában. Selymes kilopakodott, és égneke tartott farkincával, hangtalanul lépkedett a reggeli hűvösségben. Egy méretes vöröshangya cipelt valamit a kerti úton, a cicá érdeklődve szemlélte. Aztán egyszer csak ott találta magát a virágágyás előtt, és szeme-szája elállt a csodálkozástól: A TULIPÁN KINYÍLOTT! Vörös szirmai hamvasan tárultak a nap felé, kelyhe mélyén fehér öbölben ragyogtak a porzói. Olyan kecses és szikrázóan szép volt, hogy a kiscica szíve belésajdult. Ő is megnyalta a szőrét, de nem volt megelegedve az eredménnyel. Beleszagolt a tulipánba, sárga lett az orrocskája, és egy hatalmasat tüsszentett. A tulipán beleremegett. Selymes megriadt, és beszaladt a házba. Bebújt Vicu mellé az ágyba, és reszketett. Befürészelt kerek fejecskéjét a kislány álla alá, és addig-addig mocorgott, míg az fölébredt. „Gyere, gyere ki a kertbe!” – mondta neki cicául, és Vicus még beszélt ezt a nyelvet. Gyorsan belebújt a papucsába, és követte a kismacskát. Rögtön észrevette a tulipánt, és ő is áhítatosan bámulta. „En ilyen tulipán szeretnék lenni!” – miákolta Selymes, és Vicu kacagva fölkapta a kiscicáját: – Te is ilyen gyönyörű vagy, Selymes! Gyere, a nagymama már vár a kakaóval!

De Selymes nem érte be ennyivel. Minden idejét a tulipánnál töltötte, hátával meg-megsimogatta a virág merev leveleit. Figyelte, ahogy a tulipán kinyílik meg becsukódik, és már nagyon várta, hogy Vicu óvodába menjen, mert nem volt kedve vele játszani. Egyszer nagymama észrevette, és elzavarta: – Sicc, Selymes, letöröd a tulipánokat! – sértődötten bújott el a diófára, ahonnan jól lehetett látni a virágágyást.

Egyik délután vihar készülődött. Vicu ebéd utáni álmát aludta, Selymes meg a diófán csücsült. Egyszer csak villámszerű suhogást hallott, valaki fényfehér köddel borított be minden kis virágot és fűszálat, és neki is azt suttozta a szívére keresztül: – Bújj be, Selymes a házba, jön a nagy szél! – de Selymes még sosem látott ilyet, és még elég kicsike volt ahhoz, hogy fölismerje az angyalt a kertben. Hozzálapult az ághoz és feszülten figyelt. És különben is: mi lesz az ő tulipánjával?

A fűvek, virágok és fák egyre ringóbb táncot jártak a szél ütemére, és Selymes látta, hogy az angyalok kisimitják ráncaikat, és nem engedik lekonyulni a gyöngye virágokat. Már le-lecsapott egy-egy esőpásztá, a villámok is felcikáztak, Selymes félt, de nem moccan. A kertet egész angyalfelhő borította már, a föld szomjasan itta a vizet. A kiscica nem tudta tartani magát a himbálódzó ágon, hát egy óriási ugrással a sűrű angyalságba ugrott, egyenesen a tulipánja mellé. „Tulipán akarok lenni!” – sírta keservesen a virág körül hőmpölygő lénynek, de a viharban elveszett gyöngye miákolása. Kimeresztette hát pici karrait, és belepofozott a nagy ködbe: „Kérlek, segíts! Tulipán szeretnék lenni!” – és a nyomaték kedvéért ázott farkincájával is megpaskolta a porzó párat! A vihar csobogásában és csattogásában is lehetett hallani egy csilingelő kacagást, egy üveggyöngyök pergésére emlékeztető pendülést, és a kiscica érezte, hogy valami forró borzongás fut végig rajta, testestül-lelkestül egy óriás mosolyban érezte magát: – „Hát legyél! Majd meglátod.” – hallotta még a szívére keresztül, s aztán csönd lett: odaért a kertbe a vihar szeme. Minden rezzenéstelenül állt egy pillanatra, és min-

denek bámulták a hófehér tulipánná változott kiscicát. Selymes meg akart moccani, el akart szaladni, de nem bírt. Végignézett magán, és észrevette a történeteket. Fölujjongott: „Tulipán vagyoook!” De sok ideje nem maradt az örvendezésre, mert a vihar tovaszáguldott, és máris azon kellett igyekeznie, hogy össze ne törje magát, szét ne cincálják szirmai az esőcseppek. Az angyalfelhő őt is óvta, de a Tulipáncicává vált Selymesnek még nem volt gyakorlata a virágságban.

A zivatar után hatalmasan aludt a Tulipáncica. Társai már régen kinyíltak a hajnal első sziporkáira, és rosszallóan ingatták kelyhüket. Szólni nem szóltak, mert a tulipán tapintatos fajta, de azt gondolták magukban: – Micsoda macskatermészet! Aludni a napon!

Tulipáncica végre fölriadt egy hangos kutyaugatásra. A kerítés mellett két vizsla acsarkodott egymással. Cicaösztonei azt súgták, szaladjon föl egy fára, de érezte: nem engedelmességek a lábai. Ahogy jobban körülnézett, eszébe jutott a tegnapi. „Hát persze, hiszen nincs is lábam!” – riadt meg egy pillanatra. De aztán látta, hogy nincs veszélyben, kihúzta magát, széttárta kelyhét, eligazgatta porzóit és bibéjét, és szenvedélyesen itta magába a napot. „Fantasztikus! – gondolta – Hiszen ez a reggeli! Sőt, ez lesz az ebéd, meg a vacsora is! Micsoda barbár dolog kakaót inni!” Rámosolygott kedvencére, a piros tulipánra, az meg kedvesen biccentett egyet a szirma hegyével. Mámorosan élvezte a tulipánságot.

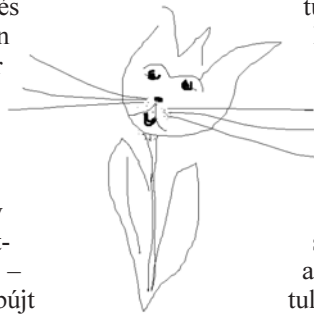
Ezalatt a házban mindent túvé tettek az elveszett Selymes miatt. Vicu reggel későn ébredt, sietve elvitték az oviba, de mi lesz, ha hazajöve keresi a macskáját? Nagymama elhessegette ezt a gondolatot. Bizonyára megijed a vihartól, elbújt valahová, majd előkerül! Kitétte a tányérjába a tejet, néhányszor elkiabálta a nevet hangos ciccegésekkel, de aztán kiment a piacra. Selymes háborítatlanul tulipánkodhatott. Egyelőre nem is észlelt semmit a keresőhadjárathból, önfeledten élvezte a boldogságát.

Ragyogott a fényben, ringattatta magát a szellővel, nagyokat fotoszintetizált.

Estére Vicut már nem lehetett tovább hitegetni. Rájött, hogy sem a szülei, sem nagyi nem tudják, hol lehet a kiscica. Kétségbeesetten sírni kezdett. Kiállt a gyerekszoba ablakába és zokogott: – Selymes, Selymes, gyere haza! – így kiabált ki az alkonnyatba. Ahogy ment lefelé a nap, Tulipáncica kissé magához tért a gyönyörűségből, megmozgatta tagjait, érezte, hogy kicsit zsidbad már a hagymája, hiába, ő egy pillanat alatt lett virág, nem hosszú ideig fejlődött azzá! Aztán egyszer csak meghallotta Vicu keserves hívogatását, és összefacsarodott a szíve. De nem volt mit tenni, hát lassan bezárta a kelyhét, és nagy nehezen elaludt. A kislány is álomba sírta magát.

Tulipáncica másnap nagyon korán ébredt. Első gondolata az öröm volt, a második a szomorúság. De elhessegette magától: „Vicu majd megnyugszik, nekem meg jogom van önmagam válni!” – és ha lett volna szemöldöke, szigorúan összehúzta volna. Ágaskodott, pipiskedett, szerette volna a tegnapi boldogságát újraélni, de sehogy se sikerült. Pedig a nap ugyanúgy sütött, és szirmai ugyanolyan hibátlan hamvas-fehéren ragyogtak. Csak akkor engedett benne egy kicsit az önvád, amikor Vicu elment óvodába. A nap eltelt valahogy, este nagymama meglocsolta a kertet, a Tulipáncica teleszívta magát, csak úgy ropogtak a levelei. Aztán elaludt. Azt álmodta, hogy Vicuval játszik a gyerekszoba szőnyegén.

A következő nap hasonló volt az előzőhöz, a délelőtt csendes folyott, de nagy ebéd után hazahozta Vicut az óvodából. Vicu

szomorúan járt-kelt a házban, de már nem sírt. Amikor elmúlt a forróság, nagymama kézen fogta, és kivezette a kertbe, egyenesen a fehér tulipánhoz.

– Nézd csak, Vicukám, ez a fehér tulipán most nőtt a kertünkben, hogy megvigasztaljon téged! – és nagyí rámutatott a Tulipáncicára. Vicu ellenségesen nézett először, de aztán egyre csodálkozóbban. A Tulipáncica fehérből mind rózsaszínűbbé változott, annyira, amennyire csak el tud pirulni egy fehér tulipán. Vicu gyerekszeme kutatóan fűródott a tulipán arcába, egyre inkább úgy érezte, hogy hasonlít a virág valakire. Tétován odanyúlt, hogy megsimogassa, akkor rájött, hogy a tulipán Selymesre emlékezteti, és Vicu sírva beszaladt a házba. A Tulipáncica magára maradt éjszakára. Már a többi tulipán sem érdekelte, még a tűzvörös sem, becsukta a kelyhét, legszívesebben visszabújt volna a hagymájába. Leszállt a kertre a harmat, a tulipán csukott koronáján úgy pergett a sok csepp, mintha sírna.

Egyszerre halk léptek nesze riasztotta fel! Már sötét volt a házban, mindenki aludt, mégis Vicu közeledett. Fehér hálóingecskéjében olyan volt, mint egy éjszakai tündér. Odaült a fehér tulipán mellé. Egy darabig csak hallgatott, és a telehold fényénél bámulta a virágot. – Hogy lehet? Mondd, tényleg te vagy? Vagy csak nagyon hasonlítasz? – és megint kihullott a könnye a kislánynak.

– Ne sírj! Én vagyok! – sűgött vissza a Tulipáncica, és a fehér szíromleveleken Vicu látni vélt egy rózsás orrocskát, két világitó zöld szemet.

– Téged elvarázsoltak?! Ki tette? – Vicu szeme haragosan villogott.

– Nem, nem. Én akartam – vallotta be a Tulipáncica szomorúan.

– De hát miért? Miért? – Vicu kérdése olyan fájdalmasan csengett, hogy a tulipán egészen belehervadt. De aztán összeszedte magát, és elmondta a szívében megszülető vágyat, és azt is, mi történt a viharban. Vicu nagyon elgondolkodva hallgatta, a végére egészen megnyugodott.

– És most mi akarsz lenni? Tulipán – vagy cica?

– Nem tudom – sírta el magát most a tulipán – legszívesebben, legszívesebben mindkettő.

– De hát az lehetetlen! – felelt Vicu. – Egyszer el kell döntened!

– Tudom – hajtotta le a kelyhét büntudatosan a Tulipáncica. – Tudom.

– Én majd mindig idejövök hozzád, jó? Így is szeretlek. – odahajtotta arcát a tulipánhoz, aztán halkan belibbent a házba.

Anya és nagyí csodálkozva látták, hogy Vicu többé nem keresi Selymes, hanem a kertben üldögél csöndesen a fehér tulipán mellett. Azt, hogy mit beszélgettek, nem hallották. A felnőttek már ritkán tudnak tulipánul és gyerekül. De hogy Vicu továbbra is gondterhelt, nagyí látta. Ám hiába kérdezett bármit, Vicu csak rázta fűrtös fejecskéjét. A kislány tudta, hogy Selymes döntött már, szívesen visszaváltozna kiscicává, csak nem tudja, hogyan. És ezt Vicu sem tudta. Lassan véget ért a tavasz, a többi tulipán mind elhervadt, lehullottak a szirmaik, visszahúzódtak a földbe.

Vicu szívszakadva futott minden reggel a Tulipáncicához, mindig azt hitte, nem fogja viszontlátni. Szorgosan öntözgette a tövét, még a kiskapájával meg is kapálta, de a tulipán kérte, hogy hagyja abba, mert még megsérül a hagymája. Lassan ráncosodni kezdtek a szirmai Tulipáncicának, és érezte, hogy nem sokáig bírja már. Beszélgetni sem volt kedvük, csak hallgattak.

Akkor jött újra egy nyári zápor. Vicuval nem lehetett bírni, erőnek erejével ki akart rohanni a kertbe, hogy egy vödörrel leborítsa a tulipánt, mert biztosra vette, hogy ez a vihar végez vele, olyan gyöngé volt már szegény. De akárhogy rúgkapált, nem engedték ki, csak az ablakból nézhette, mi történik. De Vica úgy sírt, hogy alig látta a leereszkedő angyalködöt, amiről a Tulipáncica mesélt. A könnyfátyolon át látott valami áramló fehérséget világitani. Látta, hogy eltűnik benne a tulipán, el az egész kert, és reménykedni kezdett, ahogy véget ért a vihar, gumicsizmában kibotorkált a kertbe, – és ott látta a földön heverni a fehér tulipánt. Egészen alélt volt már, alig hallotta a szavát.

– Törj le a száramról, és vigyél be a szobádba! – suttogta.

– Nem, akkor meghalsz! – sűgta vissza Vicu.

– Másként nem lehet – felelte a tulipán, és kérlelően nézett a kislánynak. De az ijedten ágat kereset, mellészúrta a földre, fölemelte a tulipánt, és gyöngéden hozzákötözte, hogy ne a sárban feküdjék.

Napokig esett az eső. Vicu mégis mindig kiment a tulipánhoz. A tulipán már alig pihegett.

– Törj le! Törj le! – kérlelte halkán.

– Nem bírom megtenni! – sírta Vicu és kisujja hegyével simogatta a tulipánt.

– Isten Veled – sóhajtotta a tulipán. – Ha lehet, jövő tavasszal gyere ki hozzám!

– Tarts ki! – kérlelte a kislány. – Holnap hátha.

– Már nincs holnap. Az angyal azt mondta, csak így lehet. De megértelek.

– Gyere be kislányom az esőből! – kiáltotta nagymama Vicunak. S mivel a kislány nem mozdult, utánament. Hirtelen mozdulattal letörte a tulipánt, kézen fogta unokáját, és így szólt:

– Bevisszük a vázába a virágot, ne fájz meg itt nekem ezért a hervadt tulipánért! – és ellentmondást nem tűrően bevitte mindkettőjüket a házba. A kislány benuult szívvel túrta a behurcoltatást, szomorúsága mélyén már talán nem is pislákolat remény. Hagyta, hogy megfűrösszék, ágyba dugják, csak az éjjeli szekrényén kókadózó tulipánt bámulta mereven. Nem akart elaludni. Azt gondolta, átvirrasztja az éjszakát, az utolsót a barátjával. Ült az ágyában, kezét összekulcsolta a térdén, és már hang nélkül motyogta: – Szerbusz, Selymes, szerbusz, jövő tavasszal.

Talán mégis elaludt egy percre? Talán mégsem bír egy óvodás olyan sokáig fönn maradni?

Nem tudom. De ahogy az első hajnali fénysugár bekukucskált az ablakon, különös dolgot látott. A fehér ágyacskában ott szuszogott egy barnafűrtös kislány, karjában egy hófehér kiscicával, amelyik összegömbölyödve aludt a biztonságos melegben.

A meggazdagodott gazdagember

Egyszer volt egy gazdag ember. Annyi pénze volt, mint égen a csillag. Egy diófából faragott, veretes ládában őrizte, naponta számlálgatta, és szíve repesett a boldogságtól, ha újabb fényes érmét tehetett beléje. Pénzecskeit simogatta, dédelgette, kedves szóval becézgette: Gyarapodjatok szentjeim, sokasodjatok!

A ládája csordultig volt, de a szíve olyan üres volt, egyetlen lélek sem lakozott abban, még egy teli pelenkás, inci-finci gyerekecske sem. Gondosan vigyázott üresen kongó szívére is, nehogy befészkelje oda magát valaki, mert jaj, Isten tudja, mi történhet akkor vele! Még szóba sem állt senki emberfiával, nehogy esetleg valakinek eszébe jusson, hogy pénzt kérjen tőle. Estéknént boldogan hajtotta álomra a fejét, mert biztos volt abban, hogy egész életében – sőt még azon túl is – gondtalanul élhet.

Az egyik éjjel álmot látott. Azt álmodta, hogy meghalt. Parádés temetést rendeztek tiszteletére. Elégedett volt, amikor látta, hogy pénzes ládikóját is (végrendelete szerint) melléje temetik. Jól jön majd odaát...! – gondolta. Látta, hogy nincs egy ember sem, aki megsiratná. Sebaj! – legyintett rá magában. – Az a lényeg, hogy jó dolgom lesz majd a másvilágon.

A temetés után a túlvilágon találta magát. A dúsan megrakott asztalokról hófehér pendelyes angyalkák osztogatták a sülteket, pástétomokat, ínycsiklandó peccsenyüket, habos tortaköteményeket. Node nem ingyen ám, aprópénzzel fizetni kellett érte! Még a koszos kis utcakölykök is csak úgy cipelték a jobbnál jobb finomságokat.

Eljött az én igazi boldogságom! – mondta magának emberünk. – Itt minden olyan olcsó, a pénzem elég lesz még az örökkévalóság végéig is!

Az asztalhoz sietett. Már sorolta is az egyik angyalkának, mi mindent kér. Az anygalka egy szép tálcára rakott mindent és kérte a fizetséget. A gazdag ember elővett egy aranypénzt és az angyal

markába nyomta. Az anygalka jól megnézegette, még a foga közé is bevette, ráharapott és kezét széttárva azt mondta:

– Sajnos, ez a pénz nem jó!

A gazdag ember elővett egy másikat. Az sem felelt meg. Harmadikat. Az sem jó. Végül az idegességtől remegő kézzel egyenként az anygalka tenyerébe nyomta az összes pénzt, de a válasz mindig ez volt: Ez sem jó!

– De hát miért nem jó, a teringtét, a legjobb aranyból készült valamennyi. Itt valami tévedés történt, kérem a felettesét!

Az anygalka ismét széttárta kezét és azt mondta:

– Uram, sajnálom, de rossz hírrel szolgálhatok. Nálunk csak annak a pénznek van értéke, amit egyszer elajándékoztak valakinek.

– Hogy beszélhet ilyet, mikor a faluvégi szegényember is, akinek annyi gyereke volt, mint a rosta lika, sőt még eggyel több, még ő is lakomázik ehelyt?! Nem volt annak egy garasa sem, hogy másoknak osztogasson.

– Azt a cseppet, amije volt, osztogatta a gyerekeinek. No meg a szíve gazdagsága, abban soha nem szűkölködött. Az minálunk a legértékesebb valuta. – válaszolta az angyal.

Erre a gazdag ember felébredt. Egész teste verejtékben úszott. Folyton az angyal szavai jártak a fejében. Most aztán mitévő legyen?!

Kiment az utcára. Arra jött egy mezítlábás. Emberünk erőt vett magán, legyőzte kapzsiságát, és a zsebébe csúsztatott egy aranyat. Nem kellett soká várnia, jött egy másik is, harmadik is, sőt... A ládikóban egyre kevesebb pénz lett, a szívébe pedig egyre többen beférkőztek. Először egy teli pelusos, inci-finci gyerekecske, aki a háza előtt gyakran sertepertélt törpi motorjával, amikor a gazdag ember kezébe nyomta félig elmajszolt kifli csücskét.

Hát, így gazdagodott az egyszerű gazdagember.

Gál Magdolna meséi

Adok-Kapok-Napok

Közeleg a karácsony, Jézus születésének, a szeretetnek az ünnepe. Kinek mi, lehet választani ízlésünk szerint. Bárhogy is nevezzük, nagyon megváltozott ez az ünnep a kezdetek óta:

Az istállóban született Gyermeket napjainkban pazar, csillogó-villogó kirakatok üdvözlnek.

Az Esthajnaleszillag helyett villódzó utcai neonfények ragyognak.

Az angyalok karának lágy, megnyugtató dala helyett titkos, kísértő hang kígyózik a levegőben: Fogyasssss!

A pásztorok és háromkirályok helyett, akik útra keltek, hogy köszöntsék a Gyermeket és ajándékkal hódoljanak előtte, az emberek is útra kelnek manapság is, hogy ajándékozzanak, ki örömmel, ki kénytelen-kelletlen. Hosszú, végelethatalatlan sorokban zarándokolnak a bevásárló szentélyekbe, hogy feltöltsék – nem lelküket, hanem – bevásárlókosaraikat. Itt hódolnak istenük előtt, amely számtalan alakban megtalálható, többek közt házi-mozi, orrszűr-vágógép, Jacuzzi képében rejtőzik.

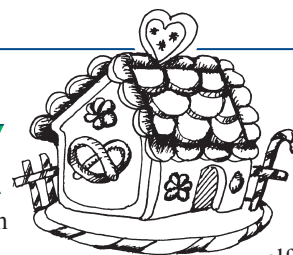
És legtöbbjük szívében, lelkében mindeközben nem az ünnep öröme készülődik, hanem a stressz lesz egyre elviselhetlenebb, hogy aztán az ajándékozások lezajlása után csak a fáradtság tompasága, az üresség maradjon benne.

...

Titkos forrásokból megtudtam valamit: a kis Jézus még meg sem született, de az emberek már keresztelőre készülnek. A Karácsonyt akarják átkeresztelni. Új neve így hangzik majd: Adok-Kapok-Napok.

Egy olvasónktól

Felelősek vagyunk

Nem csak magunkért és a szűkebb családukért.

Ma történt. A Keletinél útbaigazítást kért tőlem egy idős parasztnő. Tiszta kék szeme volt, fáradt arca, sok szoknyája, fejkötője és berliner kendője nagykabát helyett. A vágóhídra igyekezett és a csokigyárba, hogy olcsóbban vásároljon húst és szaloncukrot karácsonyra. Gyerekkoromból ismerős fonott hátú volt a hátán. Beszédbe elegyedtünk. Kibújt belőlem az eredeti szakmám, és a földművelésre tereltem a szót. Szomorú és reménytelen lett az arca. A földet nem érdemes dolgozni – **mondta** –, mert a külföldi nagy bevásárlóközpontokban mindent olcsóbban vehetnek az emberek, mint az őstermelőtől. Csupa ráfizetés, parlagon hagyott földek, kertek, munkanélküli emberek a falujában, valahol Aszód környékén. Egy földművelési hagyomány és kultúra veszik el.

A földekért járadékot ígérenk, perceken belül idegen kézbe kerülnek.

Mindezt nagyjából tudom, tudtam a híradásokból. Most viszont szívszorítóan szembesültem vele. Belém döbönt: felelős vagyok én is. Szólnom kell. Ha nem akarjuk, hogy ki tudja milyen minőségű és eredetű élelmiszereket együnk, ha nem akarjuk, hogy a föld idegen kezekbe kerüljön, akkor nagyon *tudatosan ügyelni kell* arra, hogy **csak magyar termékeket vásároljunk**. Tudom, csábító a külföldi termék alacsonyabb ára. De gondoljuk meg, hogy a holland, német stb. mezőgazdaságot akarjuk-e támogatni, vagy a saját, igen jó minőségű gyümölcsünket akarjuk-e fogyasztani? A minap járta be az internetet a figyelmeztetés, hogy veszélyben van a Szobi szörp, mert a környékbeli gyümölcs helyett kínai gyümölcsből készíti a Rauch a szörpöket, gyümölcsleveket.)

Mindnyájunkat elfoghat a tehetetlenség érzése. Olyan nagy gazdasági hatalmakkal állunk szemben, hogy nincs esélyünk ellenük. Ámde gondoljunk csak a Danone esetére, amikor a Győri Kecszerült veszélybe. A Danone-termékek bojkottálása eredménnyel járt. A Danone meggondolta magát. Csak ilyen módon van esélyünk a magyar termékek megmentésére. Tudatosan kerülni a külföldi termékeket (a nagy üzletekben is fel kell tüntetni a származási helyet) és szilárdan hinni abban, hogy az a kicsi, amennyit a mi vásárlásunk jelent, az is számít. Számít, ha sokan teszünk így.

A felelősségünk még az is, hogy az effajta meggyőződésünket ne rejtjük véka alá, mondjuk el másoknak is!

Járjunk piacra, ne bevásárlóközpontba vagy plázákba!!!

Benkő Ágota

Karácsonyi készülődés

A gyerekek számára nagyobb az öröm, ha ők is kivehetik részüket a karácsonyi készülődésből. Érdemes hát például olyan díszeket is a fára akasztanunk, aminek elkészítésénél ők is segédkeznek. Minden háztartásban megtalálható alapanyagból készül a só-liszt gyurma, amelyet aztán számtalan dologra használhatunk.

Hozzávalók:

- finomított, apró szemű só
- ugyanannyi liszt
- szükség szerint víz.

Az összekevert liszthez és sóhoz annyi vizet adunk, hogy jól formázható tésztát kapjunk. A karácsonyi mézes süteményeknél használt formákkal figurákat készítenek, amelyekbe vagy már ilyenkor beletesszük a fonalat, vagy lyukat fúrunk a formákba, hogy száradás után legyen mibe fűznünk az akasztókat. A vállalkozó kedvű

gyerekek azonban saját maguk is készíthetnek különböző figurákat, amelyek 2-3 napi száradás után kifesthetők. Aki nem

szeretne a festéssel bibelődni, az a begyűrt tésztát kisebb részekre osztva keverhet temperát az alapanyagba, s ezek után állíthatja össze a különböző színekből saját **karácsonyfadísz**eit.

Ugyanezt a só-liszt gyurmát karácsonyi ajándékok készítésére is használhatjuk. Nagyszülők számára például kedves ajándék lehet, ha unokájuk **kéznyomatát** kapják meglepetésként. A fent leírt recept alapján összeállított tésztából ilyenkor kistányérnyi, kb. 1 cm vastag kör formát nyújtunk, amibe aztán gyerekünkből be nyomja a tenyerét. Lyukat fúrunk a tésztába a szalag számára, majd pálcikával a lenyomat alá odaírjuk a gyerek nevét és korát. Ezt a nagyobb gyerekek maguk ki is festhetik, más színnel a lenyomatot és mással a feliratot. Évek múlva is jó látni az azóta már felnőtt gyerek keze nyomát, sőt, időről időre elkészítve azt, jól nyomon követhető a növekedésük. Ha minden alkalommal más és más színt használunk a festéshez, a lenyomatok sora vidám díszként színesítheti a lakást.

Akár a fenyőre, akár ablakba készíthetünk **papírból is díszeket**. Különböző színű és vastagságú kartonokból vágunk ki a karácsonyi ünnepekhez kapcsolódó figurákat (például fenyőfát, harangot, angyalt, csillagot), amit aztán színben hozzáállító fonatra, szalagra akasszunk fel. Ha az angyalokat hurkapálcák végére kötjük, s azt a plafonról lelógatjuk, akkor például

a gyerekszobát mobilokkal díszíthetjük, amelyek már a legkisebb légmozgásra is meglibbennek. Egész kicsi babák számára elviselhetőbbé, szórakoztatóbbá válhat a pelenkázás napi többszöri művelete, ha van mit nézegetni. Kicsit nagyobbak már meg is tudják azt fűjni, s övük az öröm, hogy valamit maguk hoztak mozgásba. Ha az ablakra ragasztjuk a kivágott formákat, így az utcáról ők maguk is jól láthatják, hogy melyik a szobájukhoz tartozó ablak.

Az adventi időszak, a készülődés jó alkalom arra, hogy gyerekeinkkel közös élményeink legyenek, hogy beszélgessünk az eljövendő ünnepről, számba vegyük szeretteinket, s megéljük az együttlét örömeit. Játszva ügyesedhetnek, festhetnek, formázhatnak, vághatnak, s karácsonyeste büszké lehetnek arra, hogy valamivel ők is hozzájárultak az ünnephez. Ezekben a napokban, hetekben azokat a történeteket olvassuk fel számukra, amelyek a karácsonyhoz kapcsolódnak, s meséljük el nekik saját gyerekkori élményeinket. A karácsonyi készülődésben ne feledkezzünk meg ezekről az együtt töltött órákról, legyen időnk rájuk, hiszen éppen miattuk történik mindez.

Péterfi Rita

A Karácsonyi ünnepséget

ebben az évben a

Nagycsaládosok Trent Lőrinc Egyesületével közösen Budapesten szervezi a NOE.

A helyszín a vadonatúj Pestszentimrei Sportcsarnok

Budapest harmadik legnagyobb sport és kulturális csarnoka.

(a XVIII. kerület megközelíthető Kőbánya-Kispestről a 82-es és a 182-es busszal)

Az ünnepséget 2006. december 17-én, vasárnap 10 és 14 óra között tartjuk.

A műsorban lesz mesemondó, bábjáték, karácsonyi zene, valamint ajándék is a gyerekeknek.

Érdeklődni lehet a következő elérhetőségeken:

e-mailen: nszle@freemail.hu

faxon: 061-291-3653, vagy

mobilon: 06/30/992-5866 vagy 06/20/397-7443

A visszaeső

Úgy látszik, én már csak ilyen vagyok. Könnyen esek szerelembe. Most éppen Erdélybe lettem szerelmes. Remélem, ez is olyan tartós lesz, mint amilyenről nemrég Ciki? című írásomban olvashattatok.

Mindössze 110 km-re lakom Nagyváradtól. Számtalanszor el is jutottam ebbe a csodálatos (valamikor még csodálatosabb) városba, sőt, egyszer a Bihari-hegységben is kirándultam egy jót, s még a Mátyás-szobrot is láthattam a Funar által feldúrt Kolozsvárott, de Székelyföldre idén jutottam el először. Életre szóló élményekkel tértem haza.

Egy éve ilyentájt egy utazási vállalkozó ajánlatát elfogadva csoportot szerveztem diákjaim köréből, s egy-két hét alatt össze is állt a csapat. Gyönyörű helyekre jutottunk el. Igaza volt öcsémnek: „Tiszta Alpok, csak nem tiszta!” Hát igen! Egy nemrég Erdélybe férjhez ment kolléganőm mesélte, hogy olyan, mint környezetvédelem vagy környezetgazdálkodás, szinte ismeretlen fogalom arrafelé. A legkedveltebb személtérakó-hely a patlak... Egyesületünk évek óta zászlajára tűzte a környezetvédelmet. A NOE Leve-

lekben számos cikket olvashattunk már e témában. Jó lenne megtalálni a felvilágosítás és egyéb együttműködés lehetőségeit, hogy tényleg „Tiszta Alpok” lehessen ez a hely!

Fantasztikus élményben volt részünk kirándulásunk harmadik napján. Gyergyószárhegyen a kolostor papja, egy 80 körüli idős ember kerek-perec „eligazított” minket. Rövid kikérdezés után megimádkoztatta a társaságot. Közösen kezdtük a Mia-tyánkot, majd néhány szó után ő kiszállt. Amikor a végére értünk, elmondta, hogy nemrégiben egy budapesti orvoscsoport nem tudta folytatni a megkezdett imát... Az első teszten átmentünk. Következett a feddés: a tavaly decemberi népszavazás miatt kaptunk hideget-meleget. Talán most éreztem először, mi az a kollektív felelősség. Kicsit rosszul éreztük magunkat, akik értettük, mit jelent a sokszor, különféle hangszínnel megismételt „Szegény Magyarország!” mondat. Később mégis örültem neki, mert este a szálláshelyen egy remek beszélgetés kerekedett a gyerekekkel e témában. Először nem értették, miért mondta a pap bácsi Magyarországot szegénynek, mikor ott sokkal nagyobb szegénységet tapasztaltak.

Bizonyára érdekes lehetett családi körben elmondott élménybeszámoló, mert egy hónappal hazaérkezésem után újból kint voltam egy hosszú hétvégére rokonnal.

Bözödújfalú olyan hely, ami már nem szerepel a térképeken, hiszen a diktátor 1989-ben elárasztotta. Az egykori faluról már csak a tóból kimagasló templomtorny árulkodik. Első utamon mint turistalátványosság érintett meg. Másodszor az emberi sorsok, az, hogy vannak olyanok, akik nem teheték meg, hogy máshova költözzenek, s évtizedek múltán is egykori falujuk mellett, a hegyoldalban épített viskóikban tengetik életüket. Nagyon megfogott a látvány, s az, hogy kéregető, iskolát soha nem látott gyerekek hogyan tudtak örülni egy-egy szendvicznek, csokinak.

Ekkor határoztam el, hogy ha az Isten éltet, missziót kezdek ezen a helyen. Ennek jegyében november 1-jén adománnyal látogattuk meg a tó partján élő családokat.

Iskolámban gyűjtést hirdettem: „Egy diák – egy csoki” címmel. Szép mennyiség gyűlt össze ruhából, édességből, játékból, mellyel teletöltöttük autónkat, s nem minden nehézség nélkül (egy kis vita a román vámosokkal) célhoz értünk.

A 4 éves kislány arcáról – általam soha nem látott – öröm sugárzott, amikor meglátta azt a piros kiscsizmát, amit aztán semmi nyálankóság kedvéért nem volt hajlandó elengedni.

Régen mondom, de most igazán tapasztaltam, hogy
adni a legjobb dolog a világon.

Kívánom, mindenki tapasztalja meg az örömszerzésnek ezt a módját. Erre kitűnő alkalom lehet egy régi NOE-s hagyomány ápolása. Karácsony közeledtével igen sok segítségkérő levél szokott érkezni a Titkárságra. Az igényeket a központ nem tudja egymaga kielégíteni, ezért a nevükben kérem, hogy azon taggyűléseink és tagjaink, akik fel tudják vállalni egy-egy csomag összeállítását és eljuttatását szerencsétlen sorsú családoknak, jelezze ezen szándékát a Titkárság dolgozóinak.

Gyerekszáj

Mit szerettek legjobban a karácsonyban?

Hát persze hogy a sok ajándékot, és hogy nagyon szép díszes, ünnepi a lakásunk!

Hogy sokat készülünk rá. Mindennapra kapunk feladatot. Tegnapra pl. azt kaptam, hogy kérés nélkül segítsék valakinek. És minden nap a feladat mellett az adventi zsákokcában egy mézeskalács is van.

Szentestére előadással készülünk. Izgulok, hogy jól sikerüljön. Szeretek ajándékot készíteni is. Szeretem díszíteni a fát. És az éjfélt misét. Meghitt és titokzatos minden.

Az a legjobb, hogy akkor vakáció van, és hogy olyan mosolygós mindenki.

Együtt a család, és lehet otthon jókat játszani apuékkaival is. És, hogy sokkal több időnk van egymásra.

Advent első vasárnapján kiteszük az üres betlehemi barlangot. Abba tesszük a lyukasztóval készített papírcsillagokat, amiket "jóságokért" kapunk. Vasárnaponként bele teszünk egy-egy bárányt, szamarat, ökröt, végül a jászolt. Mire a kis Jézuska karácsonykor megszületik, szép hely várja.

Van-e valami, amit nem szerettek a karácsonyban?

Az anyura mindig ilyenkor jön rá a takarítás, tök ideges, hogy nem lesz kész. A barátainak persze olyan szépen mondja, hogy nem ez az ünnep lényege...

Én sajnálom a csúnya fenyőfákat, akik senkinek se kellettek.

Én azt nem szeretem a karácsonyban, hogy olyan gyorsan véget ér, és egy egész évet kell rá várni, hogy megint eljőjön, és hogy a nagy szeretés is véget ér a karácsonnyal együtt.

Én azt nem értem, hogy a Jézuska épp hogy megszületett, fekszik a jászolban, és máris rohagálnia kell, hogy szállítsa azt a rengeteg ajándékot. Hogy tudja elolvasni a leveleket, amit írunk neki? Ja, az angyalok felolvassák neki!

(Körkérdés 1. és 4. osztályos gyerekeknek. A válaszokat nem szerkesztettük)

Segíts magadon, ... és a NOE-t is segíted vele!

Egyesületünk évek óta keresi a lehetőséget arra, hogy az egyre szűkülő állami támogatás ellenére fenn tudja tartani működését. Tagdíjbevételünk a folyamatos emelés ellenére működési költségeinknek csak kisebb hányadát teszi ki.

Most egy olyan lehetőséget találtunk, amely nemcsak a szolgáltatónak, hanem a tagságnak és közvetve az egyesületnek is előnyös lehet.

Egy nagycsaládban fokozott mértékben jelentkeznek az egészség megőrzésével, helyreállításával kapcsolatos kiadások. **Nem mind-egy tehát, hogy az egyébként is kiadásra kerülő összegek után érvényesíthetjük-e a kb. 25 %-os adókedvezményt.**

Bátorítunk tehát Titeket, hogy vegyétek igénybe e kínáló lehetőséget, mellyel elsősorban Ti jártok jól, ugyanakkor nem titok, hogy egy megállapodás alapján minden (e körben) belépő tag után a NOE adomány-támogatásban részesül.

Az elnökség nevében:

Budapest, 2006. november

Vári Ferenc
elnökségi elnök

A fenti ajánlást remélhetőleg minden tagunk olvasta már. Egyéni tagjaink jövő évi tagdíjcsékkjeikkel együtt megkapták az üzleti ajánlatot. Tagegyesületeink is valószínűleg kiosztották tagjaiknak a megküldött EP anyagot. Kérünk mindenkit, hogy a jelentkezési lapokat **december 31-ig** szíveskedjenek visszaküldeni a belépési díj befizetését **igazolóló szelvény fénymásolatával** együtt. Ez alapján tudjuk érvényesíteni szerződéses jogainkat.

Együttműködéseket köszönjük!

Legfrissebb kedvezményeink

CSIKI-BEGE AUTOPLAZA Kft.

1039. Budapest, Pünkösdfürdő u. 52-54.

☎ 886-5656 www.csikibege.hu

A NOE tagjai jogosultak az Autoplaza bérautóparkjában levő **családi autók** (FIAT Doblo Family – 7 fős és FIAT Multipla – 6 fős) **50%-os tarifával**, valamint **személyautóinak és kisbuszainak és kisteherautóinak** 10%-kal csökkentett tarifával történő bérlésére. A bérlésekre egyébként a mindenkor érvényes bérleti kondíciók érvényesek.

A NOE tagjai gépkocsivásárlás esetén a gyári garancián túl, **+1 év megváltható Csiki-Bege Garanciát** kapnak térítésmentesen – készpénzre nem váltható.

A NOE tagjai az Autoplaza szervizének munkadíjából az 5 évesnél fiatalabb autók javításakor **10% kedvezményre**, az 5 év feletti autók munkadíjából pedig **30% kedvezményre jogosultak**.

Az Autoplaza autómentő szolgálata **térítésmentesen** szállítja be (75 km-es határig) a NOE tagjainak meghibásodott autóját, ha a javítást és a baleseti kárügyintézkést az Autoplaza szervizében rendelik meg.

CAMPUS CLUB Utazási Iroda (1066 Budapest, Jókai u. 30.)

☎ 354-0191 www.utazas.info

Érvényes NOE igazolványra 10% kedvezményt adnak saját szervezésű útjaik árából.

JÉGTERASZ

Westend Tetőkert 1069 Budapest, Váci út 1-3.

www.jegterasz.hu

A NOE tagjai 2006. október 27. és 2007. március 15. közötti szezon alatt minden **hétfői, keddi és szerdai napon 30%**, az egész szezon alatt pedig 15% kedvezményt kapnak a belépőjegy árából. Kivételt képeznek ez alól a munkaszüneti napok és az iskolai szünetek napjai, amikor is állandó 15%-os kedvezményben részesülnek a NOE tagkártyával rendelkezők. A kedvezmény más kedvezménnyel nem vonható össze.

LONDON STÚDIÓ KFT.

www.londonstudio.hu

☎ 385-0177

Érvényes NOE igazolványra 20% kedvezményt adnak a csoportos lakossági tanfolyamok árából.

A Fenomén Divatház meglepetéssel készül az ünnepekre!

Az ünnepek közeledtével a Fenomén Divatház olyan akciós ajánlatokat kínál vásárlóinak, mely már önmagában is ajándéknak tekinthető, de hogy még kellemesebb legyen a vásárlás, decemberben minden vásárló, aki arany, ezüst vagy bronz hétvégén vásárol a divatházban ajándékot kap!

Sőt! *December 9-10-én – „ezüst hétvégén”* – az elmúlt évek népszerű gyakorlatához hasonlóan forró teával, lángossal vendégeli meg minden vásárlóját.

További akciót is hirdet a Fenomén Divatház: decembertől minden vásárló gyűjtőfüzetben gyűjtheti a kedvezményre jogosító pecsétet. Minden betelt füzet egyszeri kedvezményt jelent, mellyel a Fenoménban a Téli Vásár akciós áraiból 2007. február 28-ig további 10% kedvezményre jogosult minden beváltó! A gyűjtőfüzet részleteiről valamint aktuális akciókról további információt a Fenomén Divatházban vagy a www.fenomen.hu weboldalon találhatnak!

A Fenomén Divatház akcióival valóban Boldog az Ünnep!

**Boldog Karácsonyt Kívánunk!
Fenomén csapat**

2481 Velence, Kis köz 4.
Nyitva tartás: egész évben
www.familiafirma.hu
Jelentkezni lehet:
213-7585 30/267-5351

A Velencei-tónál, **Velencén**, gyönyörű természeti környezetben várjuk az **Erdei Iskolába**, valamint az **Apartmentházba** érkező gyerekeket és a pihenni vágyó felnőtteket. **Üdülési csekk elfogadóhely!**

A nagycsaládosok egyesületének tagjai (igazolványuk felmutatása esetén) 10% kedvezményt kaphatnak a szállásdíjból.

Elhelyezés:

A vendégházban 6 apartmanban max. 40 fő helyezhető el. Az elszállásolt személyek száma 1-8 fő lehet apartmanonként, amelyekhez külön konyha és fürdőszoba is tartozik. Lehetőség van egy közös helyiség használatára is, amely különböző közös foglalkozásokra, étkezésekre is alkalmas. Ágynemű 250 Ft/garnitúra.

Részvételi díj:

- 1 apartman (max. 8 fő) 8 500 Ft/nap
- 1 lépcsőház (3 apartman, max. 20 fő): 25 000 Ft/nap
- a teljes vendégház (6 apartman, max. 40 fő): 49 000 Ft/nap
- üdülőhelyi adó (18 év feletti vendégeknek): 375 Ft/nap/fő

Szolgáltatások: gépkocsi-parkolásra alkalmas zárt udvaron szabadtéri foglalkozások, grillezés lehetősége. A településen orvos, gyógyszerész, posta, élelmiszerbolt és szabad strand található.

Hirdetéseink

Homok, sóder, murva, beton, termőföld szállítását 5 tonnáig vállalom Budapesten, NOE- tagoknak 5% kedvezménnyel!

☎ 20/956-5720 Kovács Árpád

e-mail: teherfuvarozas@uw.hu

web: <http://teherfuvarozas.uw.hu>

Plasztikai Sebészet. Dr. Jánky György plasztikai sebész rendel: hétfő, csütörtök: 15-19 h. Vállalom, hogy a legalább egy éve NOE-tag, 3 vagy többgyermekes, érvényes tagsági igazolvánnyal rendelkező szülők – csak 5-12 év közötti -, elálló fülű gyermekét vagy gyermekeit **térítésmentesen** megoperálom, ha igényli és alkalmas a műtétre.

1114 Budapest, Bartók Béla út 1., 365-8633; 20/934-8778

E-mail: jankydr.plastsurg@axelero.hu

Működő színes tv és egy 14"-os monitor, valamint egy javításra szoruló HP 520 nyomtató elvihető.

☎ 387-3942 Lukács

Egy négy- és egy háromgyermekes család kér ruhaneműt, plédet, függönyöket, porszívót, vasalót, edényeket, számítógépet.

☎ 20/355-0605 vagy 20/346-0830

Négygyermekes család kér számítógépet és fotelágyat. Csak jelképes összeget tudunk fizetni.

☎ 30/597-6048

Fuvarvállalás! Titkárságon leinformálható NOE-tag, 14 köbméteres kisteher-gépkocsival, Budapestről.

☎ 70/316-1533; 395-1217 Sziráki Imre

Eladók bükk színű (újserű állapotban) Faktum RS minőségi bútorok: sarokgardrób-szekrény, keskeny nyitott polcos szekrény, pelenkázóvá alakítható, alacsony, ajtós szekrény + a hozzávaló pelenkázólap, valamint fehér színű ifjúsági (átlagos állapotú), kétajtós, akasztós-polcos, 2 nyitott polcos, íróasztalos elem, és komód.

☎ 410-8322, este

Lakásfelszámolás miatt (csak NOE-tagoknak!) eladó:

1 db Whirlpool mikrosütő, 1 db burgonyaszélet sütő, 1 db újonnan áthúzott és rugózott sezlon, valamint 50x35x22 cm-es akvárium, álvánnyal 1000 – 1000 Ft-ért, 1 db ágyneműtartó 500 Ft-ért és 60x30x30 cm-es terrárium 500 Ft-ért.

☎ 789-9472

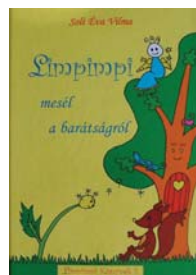
Eladó egy fekete színű, orosz pianó 130 000 Ft-ért.

☎ 20/968-8867 Kovács Attiláné

Ötgyermekes család háti hordozót vásárolna 8 hónapos gyermekének.

☎ 70/380-2679

Limpimpi mesél a barátságáról című mesekönyv árkedvezmény-nyel megvásárolható a szerzőtől. Igényes kivitelezésű, gazdagon illusztrált könyv tanulságos történettel. Személyes vásárlásnál 990 Ft/db (1-9 db), 900 Ft (10 db-tól). Postai utánvéttnél 850 Ft/db + postaköltség. Cím: Budapest, Baross u. 36. III. 2. (Kálvin térenél) Telefon: 20/537-5155, 1/266-8052. E-mail: limpimpi@freemail.hu

Legjobb ajándék

– Én karácsonyra pisilős fiúbabát kértem.
 – Nekem van már ilyen babám, sőt még többet is tud: járni, beszélni, kakilni is. Sőt, még etetni is lehet.
 – ???
 – Hát a kisöcsém.

Karácsony éjjelén

Az angol szerző gyönyörűen illusztrált képeskönyvének lapjain Jézus születésének története elevenedik meg. A könyv megvásárolható a könyvesboltokban 1980 Ft-ért, a Harmat Kiadó könyvesboltjában (1114 Budapest, Bukarest u. 3.) NOE-tagkártyával 15% kedvezménnyel. A kedvezmény a kiadó minden kiadványára vonatkozik. A könyv kedvezménnyel postán is megrendelhető a fenti címen, a december 15-ig beérkező megrendelések postaköltségét átvállalja a kiadó.)

Örömhír

Örömmel tudatjuk, hogy április 9-én megszületett ötödik gyermekünk, *László!* Nagy-nagy örömmel fogadták testvérei: *Gergely, Zsófia, Anna* és *Balázs. Gubányi László* és *Gubányiné Ravasz Margit*, Szécsény.

A gyáli *Micimackó és barátai Csoport* örömmel adja hírül, hogy a közelmúltban két baba is született náluk: augusztus 8-án *Géczy Huba*, október 22-én pedig *Loga Akos*.

Augusztus 23-án 11.00 órakor, Budapesten megszületett az ötgyermekes *Forgó Edit* tagtársunk 3. unokája. Barnabás és Anna után, 4.000 grammal és 52 cm-rel egészségesen megszületett *Sára, Sáfrány Dániel* és *Rabi Gabriella* kisbabája, szülei, nagyszülei és testvérei öröme. Sok szeretettel gratulálunk az új nagycsaládnak!

Hírül adjuk, hogy szeptemberben – szülei *Török Mónika* és *Németh István*, valamint testvérei: *Krisztián, Viktor* és *István* nagy öröme – megszületett *Németh Márk*. Szeptember 2-án, 8.10 perckor, 3.000 grammal és 50 cm-rel megszületett, volt vezetőségi tagjaink, *Marton László* és felesége, *Marika* 2. unokája: *Lacika*. Szívből gratulálunk ifjabb *Marton Lászlónak* és feleségének, *Zsiros Tündének!* Jó egészséget és sok boldogságot kívánunk!

Örömmel értesítelek benneteket, hogy nekem is megszületett a 2. unokám, *Boglárka* lányom és *Christer Johansson* kisleánya: *Ella Franciska*. Göteborgban (Svédország), szeptember 21-én 13.05 perckor látott napvilágot, 3.500 grammal és 51 cm-rel. Az édesanya és kisbabája egészségesek. *Szendri Horváth Edit* „Bölcső” Nagycsaládok *Csongrádi Egyesülete*

Tisztelt és Kedves Mindnyájan! Örömmel értesítelek, hogy nagy áldás-ként 13. unokánk november 21-én hajnalban megszületett – *Török Júlia*. Tagtársi és főtítkári üdvözléssel: *Török Ádám* (4 gyermek édesapja)

Kedves Mindenki, örömmel jelentem, hogy november 24-én hajnalban megszületett – a sorban a hatodik – unokám, *Szabó Luca*. *Avvakumovits György* elnökségi tag

